

POBRATIMSTVO LICA U NEMIR

PJESNICI TINU UJEVIĆU 2

NAPREDAK
100

HRVATSKO KULTURNO DRUŠTVO
NAPREDAK
SPLIT - SARAJEVO

Za nakladnika
Dr. Franjo Topić

Knjižnica *MOST*
Knjiga 58

Urednik
Drago Maršić

Tisak
Majumi Split

Naslovnica: Vicko Kavelj, ulje

CIP – Katalogizacija u publikaciji
Sveučilišna knjižnica u Splitu

UDK 821.163.42-1 (082)
821.163.42'282-1 (082)
82-1 (082)

POBRATIMSTVO lica u nemiru (PJESNICI Tinu Ujeviću 2) / priredio Mladen Vuković – Split-Sarajevo: Hrvatsko kulturno društvo Napredak, 2005. – 224 str., ilustr.; 21 cm. – (Knjižnica pjesničkih djela Most / Hrvatsko kulturno društvo Napredak Split; knj. br. 58)

Stihovi.

ISBN 953-6651-77-7

POBRATIMSTVO LICA U NEMIRU

(PJESNICI TINU UJEVIĆU 2)

priredio Mladen Vuković

Split-Sarajevo, 2005.

Fratarska (Cukarinovića) kula u Vrgorcu
u kojoj je Tin Ujević rođen 5. srpnja 1891. godine

JOŠ JEDNA TINOVA ZABORAVLJENICA

TIN UJEVIĆ
(1891.-1955.)

KALIŽI MEDENOJ GOZBI

Pazi na nas, napaćen pješače u mirisne luge.
Sjeti se da smo te više put u nemirnim brigama srele.
Mi smo zujale pjesmu što je kao zvrk, vijak i muzika duge.
I mi smo tišale tvoj šaulski duh, zlatne i sirove pčele.

Nisi bolji od gorostasa Grčke na starom Himetu,
a mi smo još one iste, zlatne i slatke i male.
I ti si nas u otkriću djetinjstva susreo na svakom cvijetu,
i otkrio da poput kopriva naše bodljike pale.

Pa kad si hlepio usnama nektar i ambroziju,
i kad si iskao slasti bolje no šampanj i mlijeko,
mi smo oborile sisaljke na mirisavku eksploziju,
na čaške što trepte u prostor, trepere kao zvijezde daleko.

Onaj kâd ispaljen u vrtlogu spiralnih nebuloza,
bezazlenost jagoda i ushit kupina vrućih,
u koturu tamjan sa bobica i sa vrelina loza,
mi smo sabirali u krilatu gamu i nosile kući.

Mi smo bujice naslade cvijeća pretočile bez žmarka u saće.
I nema tih ruku mekanih što kô naše požude beru.
Nema ih da do bitnosti mirise beru, nit braće;
mi smo u kvintesencije pretopile milje i atmosferu.
Mi pogibamo na cvijeću ko drugi kukci na ženi.

Na slasti i rosi cvijeća mi sabiremo kap časti,
Ta primi taj miris zgušćeni na jezik svoj prehlađeni;
kad jesti već ne možeš, ti si na gozbi u medenoj lađi.

Sjeti se da su manu rajeva poskorupila ljeta
za onog što će, bolesnik, da tabane muči po zimi.
I sjeti se da je krema mirisa cvjetnjaka sveta,
i kao popudbinu zdravlja tu žutu hostiju, svu tečnu, primi.

Kakva je sreća bilina da budu kupa, za opstanak hrama!
Kakvo blaženstvo prašine cvjetne da napokon vrači i liječi!
Mi smo ti dovukle melem za bezbroj usta duševnih rana,
na krilima prteći utjehu slađu od taštih riječi.

Pa ako smo ikada po drskoj ruci te bole,
oprosti tu malu ranu nabubrelu na ruci,
jer naša je prelesna zbirka slađa od voska i smole,
i puni site omame mirisa naši jednoliki zvuci.

Uguši u vanjkušu usana pregorjeli plamen maka
i pusti u sladosnoj kiti mlaz dura bez truda zubi,
pa će ti kao stih beskonačan u duši zazujati svaka,
ko traka svjetlosti što posmrtnim plodom svu oblapornost ljubi.

Split, 7. januara 1940.

Večernji list, XLVI, br. 15.090, 12. XI. 2005., Zagreb

(objašnjenje pjesmi: uspomena na tešku gripu dobitu 1 januara prije šest ili sedam godina!) Na komadiću istog pelir papira Tin Ujević je napisao ‘Noge (točan naslov)’ i ‘Naranča u južnom vrtu (samo približan naslov)’

ANTUN GUSTAV MATOŠ
(1873.-1914.)

PLAGIATORČE

Do sada bijaše August Ujević,
Odsele će biti August Pfujević.

Sabrana djela AGM, Zagreb, 1973.

Ante Ljubičić "Car": TIN, olovka

KARLO HÄUSLER
(1887.-1942.)

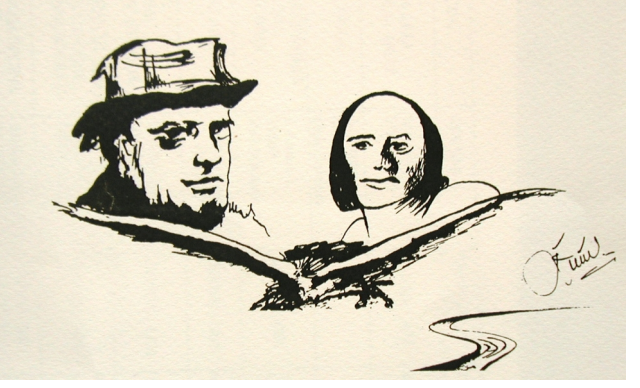
AUGUSTIN UJEVIĆ

Starom puntaru, Hrvatini iz Dalmacije

Motto:

U Dori Remebot
Tin postaje Got,
Al' ne moli još: "Gott, o Gott!"
Za Doru Remebot.

Uspomene na A. G. Matoša, Zagreb 1941.

Ljubomir Žužul: TIN I MIRKO KOVAČ, tuš

RASTKO PETROVIĆ
(1898.-1949.)

GLEDAJTE BOZI!

Avgustinu Ujeviću

Delijo, delijo, koji konje zobaš,
Delijo, delijo, do tebe sam došao.
Žitna sam polja kosio,
Srpom sam puta krčio,
I prsima ga širio,
Delijo, delijo, junače!

- Reci mi mladi junače
Gde su ti otac i majka?

- Otac je u novoj kovnici,
A majka u novoj odaji!

- Reci mi, reci, junače,
Gde su ti otac i majka?

- Otac mi kuje mačeve,
Mati mi pređu ispreda!

Ko tur što gazi plandište
I krši zrele klasove
I kao lopovi zubrova
Tako sam do njega došao
I ruku sam mu spustio
Na čvrsto pleće dečačko.

- Reci mi, reci, junače,
Od kog si roda, od koga?

- Bozi su moji dedovi,
I roditelj je gromovnik
I braća su mi ovčari
A majka zemlja mokra je.

Celivo sam ga na usta,
Celivo sam ga u rame,
Celivo sam ga na prsa,
Na one prsi mladačke,
I konje sam mu zobao
Sa zrelim žitom ražanim.

Delijo, delijo, junače,
Vodi me ocu i majci.

A kad sam do njih prišao,
Kacu sam o tle bacio
Do zemlje sam se prignuo
Pa sam kliknuo ohol i mlad:

- Gledajte bozi, bozi srditi,
Mene jadnika, mene bednika.
Nemam do pasa, pasa kovala.
I do mladosti, i do očiju
I do očiju bozi zelenih!

I ko tur mrki, preko plandišta,
Kroz žitna polja evo dolazim,
I gazim klasje i zrna gazim.

Gledajte bozi mene mladića!
Prvu sam kupu prosuo,
Drugu sam kupu ispio,
Treću sam kupu razbio!

Progres, br. 140, str. 3, Beograd, 1920.

GUSTAV KRKLEC
(1899.-1977.)

SPOMEN NA SKADARLIJU

Skadarlija, puna dima,
još mi noću ne da mira,
još u mutnim tutnje snima
„Dva jelena“, „Tri šešira“.

Još sa Borom, pokraj vina,
na uvele mislim ruže,
jošte oko brade Tina
leptirice noćne kruže.

Jošte na dnu svijesti sine
plav plamičak usred mraka,
kad s ciganske violine
krupne suze truni Raka.

Još se penjem zorom plavom
uz kaldrmu, bez računa,
s praznom kesom, praznom glavom,
ali srca do dna puna.

Znam da nema više mosta
do minulog carstva sjenâ,
al' još osta bocâ dosta
u podrumu uspomenâ.

Glazba: Julije Njikoš

Žubor života, Zagreb, 1977.

IVO MLIKOTA
(1904.-1994.)

U RODNOM KRAJU PJESNIKA TINA

U visokoj kuli
negdašnjeg dizdara
za turskog vremena
tvrđave glavara
rodio se dječak,
učiteljev sin
komu ime dali
u čast svog kuma – Tin.
U rođenom domu
mlađan san snivao,
uz oca i mamu
radost uživao.
Uspomene rane
tamo su mu bile,
poslije boema
svud nosile vile.

Ako netko kada
u Vrgorac zađe,
neka drugog pita
pa tu kulu nađe.
Razgledat će na njoj
drevne stijene sure
ostalo što ima
u mjestu kulture.
Bit će mu najdraže
kad opaze oči

spomen – lik od bronce
na mramornoj ploči.
Pjesnikovo lice
upoznat će tada
i književna djela
tog našega barda.

Njegov kip kod trga
grad Imotski ima,
zamišljeni boem
sam dolazi k njima.
Želi im pričati
zgode kod komina
uz miris duhana
i čašicu vina.
Oni kakvog znaju
iz tog kraja sina
i pjesme mu hvale
do plavih visina.
U zanosu svome
gordo znaju reći:
- Od našeg Tina
nitko nije veći!

Imotska krajina, XIII, Imotski, 1. srpnja 1982.

SREĆKO DIANA
(1906.-1997.)

SUTRA ĆEMO SLAVITI

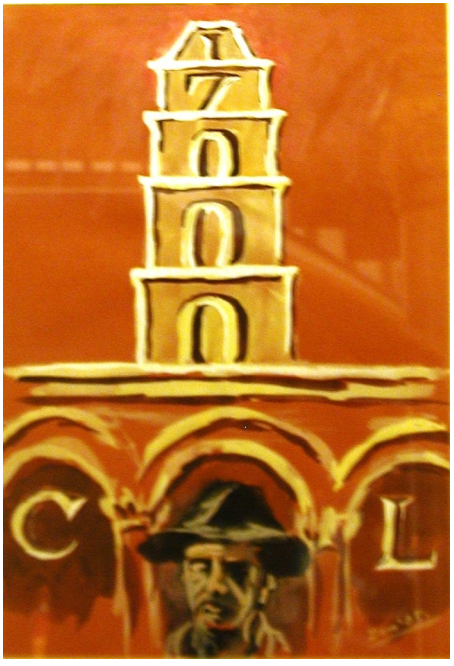
Lunjam po splitskim ulicama, tražim
prizore, uslojavanja, granice svjetla.
Prelazim iz jedne u drugu ulicu –
prizori se ne mijenjaju, ljudi ostaju
isti. Gazim po izlizanim pločnicima
osjećam vlagu jedne velike porodice.

Dan tka naše sudbine, iz dotrajalih
kuća izlaze dotrajali ljudi
na krivi zid podbočila se kriva strana
svijeta, svjetlost koja žmiri.
Zovem starog Dioklecijana, jadnik
šuti i motri naše situacije, gleda
u svoje dotrajale dvore
i moli se, znam
za našu budućnost.

Moja šutnja naglo ulazi u buku Rive
među jato galebova. Zaustavljam se
ispred kipa Marka Marulića a on mi kaže:
U mom temelju čitaj Tinov Oproštaj
jednu vrst duhovnog priznanja
iskopine što imaju zvijezde
zvijezde koje su prestale hrkati
sudbinu nimalo jeftinu.

I jučer sam šetao kroz uske ulice
Splita. Upijao trule mirise, gledao kako
iz stare fontane curi jadna voda
pere lica prljavih pločnika
tijela djece što traže sunce.
Mir, kažem svojoj duši
sutra ćemo slaviti praznik
Nove godine.

Pjesnik, Split, 1982.

Bože Drmić: TIN u Splitu, ulje

ŠIME VUČETIĆ
(1909.-1987.)

POSTMÜNCHENSKA SCENA

Posvećeno T. U.

Sklopljenih očiju vrh prazna astala,
sam samcat, izložen u izlogu, stoji,
dok se ludo oko njega ziblju ogledala
i ulica gnjavi i krvnik se goji.

Stegnut, ne može više ni mrvu da makne,
oči otvori il razbije stakla;
ulici izložen, grad li samo takne,
hud će se sklupčati, vrisnuti iz pakla.

Vrisnuti iz pakla, iz ždrijela, iz jeze,
iz čvorova sebe, iz magle od strave,
vrisnut il reći neku riječ bez sveze,
svoju masku nudit plahtama od trave.

Pokazati beni svoj lik razjedinjen,
zamagljeno srce, mladost razgrabljenu,
pokazati s tugama fatalno sjedinjen
u sto studija svoj lik, tužnu sjenu.

Tu sjenu, te pjesme, tu sliku, te knjige,
te čvorove ljudske, te propale ćudi,
odglumljene dane i jalove brige,
iz dna mrtvog grada, mrtvih, mrtvih ljudi.

Iz dna mrtvog grada gdje mrtvac mrtvački mrtvacu
zbori i nariče, u krevetu škriplje,
iz dna mutnog grada gdje tmina davi na madracu,
a paragraf, žbir, tank i inkvizitor hriplje.

Odabrana djela, Zagreb, 1979.

Alma Orlić ,kombinirana tehnika

RATKO PASARIĆ
(1916.-1984.)

NEZABORAVNOM TINU

Za vratima gostionice začuh koraka bat,
pehar spustih, osjetih Tinovih nogu klat.
Proviri drago lice, odjeknu pozdrav Tina:
- Dobro ti veče – Amice!
Sav razdragan uzvratih njemu:
- Moj naklon pjesnika mladih uzdanice!
Prošle su mnoge zajedno provedene noći.
Pravih društvo Tinu u njegovoj samoći.
Mnoge su se Tinove riječi u kavanskom dimu uzvile,
neke od njih srce mi i danas sjetom pokrile.
Prohujaše dani, godine se začas slete,
uspomena na Tina dušom mi se plete.
Pod zemljom mokrom duh Tinov drijema,
pokoljenja nova maštom ka pjesmi sprema.

Lirske meditacije, Čakovec, 1967.

VESNA PARUN
(1922.-2010.)

FUGA

T. Ujeviću

Znam što je pod korom
zemljinom. Nije me strah
dok žamorom visina
sluh mi ispunjen sav.

U svijet šetnje i osmijeha
poput magična tkača
kako se lako zaputi
noga istraživača.

Al kako iz kaljuže bijele
natrag? Za krilat plov
moje su karavele
skrojene. Ne za lov!

Kasfalpirova zemlja, Zagreb, 1990.

SMRTNIČE, SMIJ SE!

I hita vrijeme svojemu svršetku,
i pita noga cestu: Kuda? Čemu?
Kako je lako bilo na počeku
vjerovat suncu, mjesečini, svemu.
Al' najžarče si vjerovao stihu.

Poezija je bila oltar, drug.
U šapatu joj svečanu i tihu
zagušila je mladost jauk dug.

Izgubila je moć nad tobom lira
Šekspira, Tina, Jesenjina, Lorke.
Ishlapili su zvuci glasovira.
Ostade kostur riječi, trag olovke.

Sad gaziš stazom samcat, posrćeš,
pred svakim brijegom strepiš: tu je kraj?
Za ludošću se svijeta osvrćeš.
Nijemi su bozi. Šuti zavičaj.

Nesretan si, bolan, putniče,
zaljubljen ne u dugu, no u oblak
dok gledaš kako u dalj odmiče
varljiva svjetlost, a ponoć vukodlak

vuče se crnim nebom, repom tuče
o tvoje čelo, taj napukli mijeh.
Pomozi, jeko grobna, davni puče
zemaljski prah da pretvorim u smijeh.

U pticu spasa, iz krletke duše
puštenu uvis u prostor slobode.
Smrtniče, smij se! Prijestolja se ruše
od daška smijeha vjetra povrh vode.

Bubnjevi umjesto srca, Zagreb, 2003.

BORO PAVLOVIĆ
(1922.-2001.)

TIN NA KLUPI

Danju i noću
bio je Tin osuđen na samoću:

veliki samotar
lijegao je na kamen kao svoj odar

i budio se u osvit
sav rumen i bodar

ili ga jutro na klupi
našlo na ćubi

omotan u nove novine
svoje nove pustolovine

na tavanu na mansardi
gdje spavaju klošari

u golubinjaku na krovu
u oblacima možda
što na put bijeli zovu

u novu anegdotu
Tinegdotu o životu

o smrti
pri tuđem plotu…

prvotisak

LEGENDA O TINU

3

I to je legenda o Tinu.

Da, legenda o tinu
o Ispolinu –
o dobrom duhu čaše
što živi u krepku vinu.

O Tin i njegova publika,
O stotinu
Gromko-duhovitih replika i rubrika
Ta pučka, boemska republika
Negdje u kutu "Tip-topa":

Čuj,
Pegaz
još i sad kopitom kiklopskim kopa
po čelu Jureka Cmroka
i kiselih mizantropa.

TINOVA GARSONJERA

E, nema takovoga pera
da opiše i oriše kakva je bila ta zadnja Tinova garsonjera.
Prije svega, Selska, mislim, 116., dvorišna
atmosfera.
Sirotinja. Istrijani.
Djeca koja su sav dan na štengama ili vani.
Po galeriji Gradske kuće
rublje se vuče i vuče:
na prozoru se kakav fikus
sa asparagusom tuče.

Kucaj na vrata žuta. Tu negdje stanuje
on,
tu negdje preko puta.
Zavjesa jedna visi –
kiselo mlijeko u ćupu tek što se ne ukisi.

Tin tmuran izlazi van:
Pidžama, i kućni kaput, - dandanas je i obrijan.
I zove te unutra, danas je dobrijan.
- Gledaš u prazne zidove,
gle jedan stol, kom knjige drže ploču i bridove
i stolac isto tako, - eto od raznih izdanja:
I ormar o knjigama sanja. – A eto i divana.

Plove, plivaju stranice…
Lete, šire se pjesme
kao rakete do vrha same tavanice.

(1965.)

TIN ULAZI U GOSTIONICU

U sutonu
Tin ulazi u gostionu:
njegov je šešir nalik
potonulom zvonu –

brod ište pristanište
Kud bi se mogao sklonut.

… da sjedne
da prekrca
u praznu čašu
golemi teret srca.

Traži u kutku
prazan stol
da slegne na njeg
čamu, bol.

Šuti i šuti. Pijesak u klepsidri:
umrli minuti:
fantomi i sjene,
pokopani luzi,
mrtve uspomene,
ljubavi i žene.

Kada će da krene? Kuda će da krene?

TIN I ZEMLJOPIS

Tin imao je svoj Split,
i Solin svoj, i Klis,
i Vrljiku svoju veliku
i zvijezda svojih Vis.

Tin imao je svoj Brač,
I Šoltu, Hvar i Pag –
- Prostirao se u vidiku
        čudesni arhipelag:
i fatamorgana frenezija –
čarobna Polinezija
- tajanstvena zemlja Stihova
Poezije Poezija –
java od tisuću Java plavija
        Indonezija
        i Batavija
i Kariba
i Skandinavija…

Imao je svoj zemljopis
Tin. - I Split, i Sinj.
I Korčulu, Mljet i Klis.
I zvijezda svojih Vis.

Korzo, Zagreb, 1978.

TOMISLAV DOROTIĆ
(1923.-1993.)

IZA PONOĆI

Ne sudite nas po tom
što nam je zamračeno lice.
Mak Dizdar, *Brotnjice*

Iz ove noći trebalo bi
u novi dan.
Neće me san.
Ni glazba ne uspavljuje
samoću.

Za ono što hoću
kasno je…
Za ovu tugu
nema pomoći,

Lijepa naša
iza ponoći…

Jasno mi je
kamo mogu poći
iz ove Matoševe uske varoši
i ne tužiti se -
s kupicama vina
družiti se.

Čast sjeni velikoga Tina!
Običan sam patnik

zamračena lica.
Moja noć čeka
novi dan.

Ponornica sanja, Zagreb, 1994.

Andrija Pašalić, patinirana terakota

DIONIZIJE ŠVAGELJ
(1923.-1985.)

SMISAO

Jedan
u sjenci srca
posmatra svijet
kao
istinu
I pruža ruku prema stablu da ubere plod
ljepote
Plod se njiše
voda teče
osmijeh se razdijelio na mladost i starost
Njega nema
Plod se njiše
voda teče

Smisao tako nestaje

(iz ciklusa *Tri pjesme o Tinu*)

Pjesme, Vinkovci, 2003.

MILA ĐEKIĆ
(1924.-2016.)

PJESMA TINU UJEVIĆU

Blagoslovljena da si
lozo vinova
što daješ vino
koje opija
U mučne noći bobe rasula
drhtava čedna
perle u đerdan nizala
zlatna je niska nastala

blagoslovljena nek je
u mučnim noćima niska nizana
što vječnom moći
duše opija.

Kristal u kocki, Split, 2001.

DRAŽEN PANJKOTA
(1924.-1943.)

NOTTURNO

Noćas je mjesec prolio pjenu,
noćas je mjesec prolio smijeh,
noćas je stablo razlilo sjenu,
noćas je bludnica razlila grijeh.

Noćas je tama razlivena tuga,
a uspomene bolne žuč i jad;
noćas je vino utjeha duga,
a ja sam noćas žeđ i glad.

Nebo je zatvoreno, Šibenik, 1997.

DRAGO ZDUNIĆ
(1926.)

SUSRET SA GUSTLOM IZ SVEMIRA

U tamnoj noći, u zagorskoj kleti
Nešto se snažno zasvjetluca
To nam Gustl stiže na raketi
I na sve nam prozore pokuca.

Duh mu sija, od sreće gori
Od pjesme drhte svi prozori.
Sa tri demižona o stol lupi
I smjesti se na staroj klupi.

Točite tristo litara vina
Za Matoša, Gustla i Tina.
Kristalne, pjenušave, zlatne kapljice
Da sa njima osvježimo lice.

Za moje anđele, bijele,
Što lete nebom k'o srebrne strijele
Pričat ću im zemaljske zgode
Dok oko mene rone, gnjure, brode.

Kakav je moj zavičaj
U odnosu na svemirski kraj.
O bojama plavoj, žutoj i crvenoj,
A kad završim svoje priče
I bijela zora počinje da sviće
Zavučem u oblak glavu ko noj.

Na nebu živimo tri Augusta
Matoš, Tin i ja
Oblak bijeli, magla gusta
I nema opijanja.

Svi smo žedni, a to se pamti
Za blagdan po deci vina k'o ministranti.

Oko nas tišina, posvud bijelo
Matoš koji put zagudi čelo.
Tin se buni, traži novo ime
Veli-to je zbog svemirske klime.

Neće biti Tin nego Til
Ne Ujević, već Eulenspiegel
Ne čašica, nego krigl
Takav je njegov stil.

Meni "penziću" daju suhu žemlju
Dvaput godišnje izlet na zemlju.
Jednom za Božić na kolinje
Jesen - u Zagorje na Martinje.

Mi smo tri duha, tri svemirca
Tri izgubljena neutrona H-atoma
Lebdimo po svemiru poput ptica
Bez zvuka, mirisa, munja i groma.

Tri protona ko tri mušketira
Oštro smo protiv atomskih centrala
Atomskog oružja, bojevih glava
Za vinski smo atom i malo sira.

Vinski pajdaši atomskog doba
Zgusnuti u novoj jezgri, braća,
koja sigurnost zemlji vraća
i vodi je dalje od atomskog groba.

Tinova bogom dana mašta
Želi ogrnut ispod našeg plašta
Još tri književna bića
Augusta: Šenou, Cesarca, Harambašića.

Matoš traži i povrat zvuka
Brucknera, Mozarta i Bacha,
Da glazba zazvoni sred zvjezdanog praha
Pa makar bilo kakva halabuka.

Bez okusa, mirisa, čula, nevidljivi
Brinemo za bolji prijem mrtvaca
Sa zemlje dolaze skromni i stidljivi
Primamo srdačno stranca i znalca.

Za dobre ideje i jasne konture
Svi nam se i prije reda žure,
Da stignu do ponoći atomske ure
Hrle u sfere više kulture.

Ipak nam je od svih želja najveća
Da se vratimo na rodnu grudu,
Da nam livade i breze budu
Odmor i san, zavičajna sreća.

Gustav Krklec, Zagreb, 1999.

LJILJANA KABIĆ
(1928.-2011.)

TINU

Nisam li pjesnik, ja sam barem patnik
I katkad su mi drage moje rane
Tin Ujević: "Kolajna, V."

Pjesme su ti smisao
patnje i boli
čaše pune gorke vatre
plamenovi strpljenja
odraz teških rana
srca koje voli

Volio si beskrajno
domovinu
svijet
svemir
utapao u piću
svoju tugu
svoj nemir

Bio si progonjen
podcjenjivan
ponižavan
da bi oreolom bio
do zvijezda uzvišen

Zvijezdu tvoju
nikad
i nikada
ne može ugasiti
tvoj stih
tvoji slavuji
domovinu će
vječno krasiti.

prvotisak

Zlatko Kauzlarić Atač, crtež

JOSIP PUPAČIĆ
(1928.-1971.)

OVDJE GDJE SAM SE DOGODIO

Ovdje gdje sam se dogodio
I tako pao u zasjede
Na brisanom prostoru
Opkoljen potmulim šuškanjem
Na brisanom prostoru
Opkoljen naoštrenim zveckanjem
Onda najprije šapatom
Zatim i urlicima
Smišljam oko sebe živu tvrđavu
Bez nade u spas
Ali da tvrđavu sazdam
Ovdje gdje sam se dogodio
Al nemam od česa
Al nemam ni níti za građu, a kamoli željeza
Pređu rastočiše moljci crvljivi
Drvo razgrabiše ptice grabljive
Dohvatim li kamen – i on odleti
I postane gavran s krikom pobjednim
Ovdje gdje sam se dogodio
Gdje nema ničega
(*Do igle drača u srcu*
I plamena na rukama)
Ovdje između prosahlih grobova
Prikliješten ostavljenim kostima
Ovdje ispod nastranih visina
Pod prostranim nebesima

Iz kojih klima grozno klatno
Nad mojim i tvojim tjemenom
Nad mojim Sljemenom
Nad mojim Slimenom
Ma i nevidljivu
Smišljam oko sebe živu utvrdu
Tvrđavu bez zidova
Bez puškarnica
I bez krova
Uzvinutu u svemir
S temeljima ispod grobova
Jednu jeku zanosnu od praotaca do bogova
Ovdje gdje sam se dogodio
Gdje nema ničega

Izabrane pjesme, Zagreb, 1997.

ŽELJKO ŠTENGER
(1928.-2007.)

ZA TINOM

Ponekad
u jutarnje sate
krenem za Tinom
iz gostionica
dima vina
za starom torbom
pjesama knjiga
ljepote robom
da kupim neke
stihove klete
a on
ko isklesan
kamenit
uspravan hoda
podigne glavu
i šutnjom u
obzorje žuri
sa suncem
da se smiješa
i spjeva nove
svemirske sonete
šešir na očima
groznicu sebra skriva
a ja zaostao

Zakašnjele riječi, Našice, 1998.

MIROSLAV S. MAĐER
(1929.-2015.)

LIRSKA IMENA

U Dobro jutro more

Ovdje je uvijek Bepo
i ime mu, i Slime
I opet mi je, moj nezaboravni kume
moj lirski susjede stari
U TEBE I ČASNO, I LIJEPO…

(Tu gdje dišu sveti i zavičajni oltari
i lirski dari)

Uokolo i šjor Niko šeće i šuti,
zamišljeno promatra staro i novo vrijeme
A zaostati za njim neće
ni umni Jure,
koji osluškuje sve naše oluje i bure
sa Zakučca i Cetine
do Omiša, Splita i Postrane

i onda dalje zajedno
sade *visoke jablane*
Tu je negdje i glasni doktor Drago
sa svojim ljudima iz Poljica

Zajedno su oni bili, i ostali
Domovinska lica
i naše vječno pjesničko blago.

Kolodvori jave, Zagreb, 2001.

JOJA RICOV
(1929.-2017.)

NA MIROGOJU PROLJEĆA 1960.

S pijetlom prvim u praskozorje i lastavičjim
cvrkutom na rosnim križevima podno Sljemena
pozdravljam vas, prijatelji.

O moj mili
moj jedini
sveli
ušutkani grade.

Bjelina sama vlada:
obudovjele grane vrbe,
svijene, nujne godinama.

Što sada radi Tin,
kako Frane? Stipica,
je li ti hladno, brate?

Ubi te vlastita riječ, munja
srdžbe na tiraniju batinaša i harač
seljačke rase. Raste, ćelija i tvoj glas
utrostručenom snagom odzvanja danas
dvoranama
Rima i Budimpešte,
Beča, Praga, Sorbonne.
Svako je selo žrtvenik, svako srce
česma ljubavi za tebe:
Počivaj u hladu Kroacije.

Lisinski.
Kovačiću.
Matoš.

I jele u ovom gradu, visoki
kažiprsti nade, čuvaju
spomen na gordost i na vašu
do ubitačnosti nijemu samoću,
mrtvi u stroju!

Uspravna čela, dostojanstven,
golub na rebrima arkade:
"Grli vas srcem Federico,
i Jirži Wolker na odlasku sa Save, i žele
mekan san Rabindranath
Salvatore."

Jata milozvučnih ptica, djevojke
slijeću niz obronke, daleka
vaša krv, tako rujna, vrela.
Počivaj u miru Gustl,
Stipica, Frane.

Svibanj je.
Još peku vaše rane.

Grgur, ćelija u kamenjaru, 12.-13. svibnja 1960.

Job s drugima, Zagreb, 1998.

ROKO DOBRA
(1930.-2017.)

STABLO

«Umrijet ću noćas od ljepote»
Tin Ujević

nijednog trena samoća ne tlači
onoga tko mu u dno duše zađe
i tko se tamo posve sretan nađe
niti mu kožu kao koru svlači

dobrota kojom grli srcem plači -
druga a što je ipak manje slađe
nego li kad se na morima lađe
suoče s nebom kad se naoblači

pred samim ciljem što im život znači
jer tko još želi da ga oluja snađe
i da ga nitko nikad ne pronađe

stoga mu slava i sad me privlači
ovako moćnog kraj tolike građe
od ljepote mu umro bih najrađe!

Iz ciklusa Arhipelag svjetla

prvotisak

VLADO GOTOVAC
(1930.-2000.)

U SMRTONOSNIM LJEPOTAMA NOVOGA

Možda je vrijeme pogodilo
U obilju slučajnosti
Da mu toliko pripadam?

Kamo se povuklo preostalo,
Ukoliko postoji,
Pod Tinovim imenom?

Tamo gdje Dora proslavlja
Neuspjehe srca u visinama,
Otmjenosti samo jednom moguće?

Taj cvijet sa Save –
Nikad uzmak
Nijednih usana!

Na istom vrhuncu –
Jednakost neponovljivog
Ispunjava srce!

Nenaviknuto, kao zvijezda –
U vidljivom i nevidljivom –
Dopušta samo još Ništa.

U SMRTONOSNIM LJEPOTAMA NOVOGA.

(Travanj 1991. nakon nagrade „Tin Ujević“)

Imotska krajina, XXIII, 1. veljače 1992.

ZLATKO TOMIČIĆ
(1930.-2008.)

NOVA ERA

Tin je u svojoj pjesmi pisao:
Od mene počinje era koja još ne poče.
No sad je došlo vrijeme da njegova misao
počne da živi i čudesa stvarat hoće.

O, dragi Tine, počela je tvoja era
i novi svijet se u sjaju ostvaruje.
Mi nikad ne bismo došli da nije bila u nas vjera
u našu moć i ljubav koja daruje.

Došla je naša zvijezda i svijetli nam na čelu
i sve se preporođuje u tom golemom sjaju,
sve se diže i pjeva u našem velikom djelu.

Gradili smo dugo hram u našem kraju.
Hram nade se je dizao u nebo sve veći
I ljubav našu znali koja rane liječi.

GRABANCIJAŠ

Grabancijaš ja sam i vražji dijak.
Na pozoju letim, zračnomu zmaju.
U meni je smješten tajanstveni vijak,
mene sve vile i duhovi znaju.

Proričem odavno što će sutra biti.
Ja sam doktor Faust Croatije cijele.
Mene nebo jako od smaknuća štiti
kada odapinjem nadnaravne strijele.

Nasljednik ja sam Matoša i Tina
i sonete skladam i hrvatski stih,
oni me za svoga odrediše sina.

Tumačim svijetu njegovu sudbinu,
ljepote Babela u sebi ja slih.
Iz Vrzinog kola moje znanje sinu.

TINOV DVOJNIK

Tin u Parizu 1914-1915.

Rano se tvoj dvojnik pojavio.
Ti si se prepao nad vlastitim dvojstvom.
A u Parizu te sasvim on savio
i zamijenio svakim svojim svojstvom.

I tada je umro prvotni Tin,
pa na tvoje mjesto je drugi došao.
Morao si otad živjeti s njim
i život tvoj stari sasvim je prošao.

Prisiljen da živiš ovaj život novi
postao si boem i samotni vuk.
Od tvoje ljubavi ostali su snovi.

Nitko ti nije vjerovao da te je smrt
tvog pravog ja dovela do ovih
trnovitih staza i u bosjački vrt.

Božanski soneti, Zagreb, 2003.

ANKA PETRIČEVIĆ
SESTRA MARIJA OD PRESVETOG SRCA
(1930.-2023.)

SPOMEN TINU

za 40. obljetnicu preminuća

Sjedio si skroman
i u sebe uronjen
u gostionama
u kavanama
uz čašu vina

A ja sam tražila
u Tvojim zjenama
bistrinu izvora,
i zavičajnog Tina.

I na spomen Tvoje smrti
ponovo Ti darivam
stručak ljubica,
kiticu mesliđana –

i ružmarina.

11. XI.1995.

Moj vječni izvor, Split, 1996.

IVO PULJIĆ
(1930.-2009.)

PJESMA TINU UJEVIĆU

Tvoja životna proljeća
te obukla u zlatni plašt
poetskog cvijeća,
koje tu na zemlji, u narodima,
vječno sja i cvjeta!

Vječna kruna, na glavi
ti je satkana, od zlatnih,
poetskih, rajskih ruža,
koja u tvojim stihovima
uvijek traje
i radost Hrvatskoj naciji pruža!
Budući naraštaji sa svojom poezijom
svoje duše pune
i vječnom slavom
ti ponovo glavu
zlatnom krunom, krune!

Prvi pjesničko-književni zbornik Udruge umjetnika Tin Ujević, Zagreb, 2001.

VLADE VICIĆ
(1930.-2022.)

IMOTSKI SKALINI

Imotski skalini šesni ste i fini
I za korak žvelti i za korak lini.
Žvelti kada dica skaču gori, doli,
Lini kada starost usput Boga moli.

Imotski skalini vi ste prošlost živa
Na stotine zgoda u vama se skriva:
I pisme i šale, svađe i nevolje,
Ali na skalinin svi smo dobre volje.

Naći ćemo tamo Ujevića Tina,
Popet se skalinin nebu do visina,
Crkvici di čuva grad svoj i sva sela
Zaštitnica naša Gospa od anđela.

Imotski skalini vi ste prošlost živa...

Blizu su jezera što nam ime diče,
Gavanovi dvori i vilinske priče.
Tu su tužne Hasanaginice zgode.
Eto na skaline svi nas puti vode.

Imotski skalini vi ste prošlost živa...

Glazba: Vlade Vicić

prvotisak

IVAN BERISLAV GRIGIĆ
(1931.-1992.)

UMJESTO NEKROLOGA

Velikom Tinu

Ti sada ostavljaš zamršene skute
I kao sjenom dirnut
Bježiš
Svrgnut s bijelih plahta
I zamagljenih očiju zamišljaš
Da si još tu
Iako nisi
Da te još uvijek ima
Iako te nikada nije bilo
Pa da te zovem imenom
Dok drugima si bio dar
Pa da te snivam
Dok ostalima nepotrebno jesi

Intimna provincija, Vinkovci, 1994.

DUŠKO LONČAR
(1932.-2017.)

TINOVI SATELITI

Mnogi su pisari sretni bili
kada su s Tinom noćima vino pili.
Nadali su se da će sigurno biti
bar Tinovi pjesnički sateliti,
al za njih danas nitko ne mari,
jer su ostali – samo pisari.

Nacvrcani epigrami, Novska, 2000.

Franko Bušić, kombinirana tehnika

PETAR GUDELJ
(1933.)

NE RECI NAKON TINA

Ne reci nakon Tina:
Mene je rodila planina.
Lako je reći.
Valja se vratit u nju,
leći.
U maternicu ispod stine.
I ležat dokle je planine.

Po zraku i po vodi, Baška Voda, 2002.

ANĐELKO VULETIĆ
(1933.-2021.)

OBLACI

(Tinu Ujeviću)

zakazano a zakazalo praskozorje
i zamućeno vrijeme mu sad psećeg repa
zaboraviti
laveži laži i majci mu životu u trbuhe neprosute skočiti
dvojnici su – PA MOŽDA PA ŠTA ZNAŠ o noć zaborava
prebiti

onda dalje kretati

ne toliko da se tek na vlažan trag padne
ni za vrbama koje su s prljavih obala ustale
da krenu za ranjenim suncem na paše dostojnije

uzdasi tvoji iščupani (neće nas kajanja stići)
žuta voda
orgotu divlji u žednom kršu umornih konjskih crijeva
neće žuta vodo
otrove moj krvi moja u ovom mom tuđem kolodvoru

lepeti nesanice tvoje o juče majko
a sutra već brže od danas
razapeta pustaro ti razmajko

okrećem se od svakosvačijeg cvrkuta
i vita rebra davne nade prosipljem

odoh gadna vodo suncu odoh

više ne za božurima

u memli pasjek lokaluka
(nikom da dokažeš da nisi korito)
i svenapalog lokvaluka
(nikog da uvjeriš da si se na ruhu rodio)

ne vidim ja slućenog osmijeha zore

makar i smrskanog u parčad krive slike
u ogledalu lelujave zablude

jer nikog dolje nema da vrisne spasonosnu poruku –
KAMEN IZRONI
CVIJET OSUŠI

žute već
zbogom rode bijele

zbogom i ti kolijevko močvaro

Forum, IX., br. 10-11, str. 623-624, Zagreb, 1970.

ANA MARGARITA ZDUNIĆ
(1933.)

TIN UJEVIĆ

Dodir ljepota
moćne prirode.
Tinovu je
dušu oplemenio,
bogatstvom
dubokih osjećaja,
saznanja
i spoznaja,
plodno podario!

Kao zemlja rodna,
njegova je duša
divotom ispunjena,
obilne plodove
riječima poete
svijetu darovala.
Sjećanja
na Tina,
velikog pjesnika
prošlog stoljeća,
ostat će vječna!

ŠEŠIR STARI

Tinu Ujeviću

Šešir stari
na Tinovoj glavi,
za godine,
niti haje, niti mari!

Šešir stari,
za pjesme, što čuje,
jedino mari.

Šešir stari,
dobro stoji
na slavnoj,
Tinovoj glavi.

Aureola pjesama,
što ih um stvori,
vatrom gori.
u nizini,
na moru i gori.

Šešir stari,
zlatom plamti,
kada u tišini,
u samoći,
o boli,
o osami,
Tin zbori!

NOVI SNOVI

Koliko snova
za jednu večer
u Udruzi Tin Ujević
u eter poteče!
Pjesmom izrečenom
čovjek čovjeka
blago miluje,
potiče u njemu
snove nove!
Duh osnaže
stihovi,
iskrenošću proživljeni,
na svjetlo dana
glasno izneseni!

Dar s neba, Zagreb, 2004.

VESELKO KOROMAN
(1934.)

KAKO STOJE STVARI

Sedamnaest horizonata do tebe.
Izvore moj, pomozi mi!

Nešto slično izustim
kad ne znam što bih rekao,
a vidim da je vrijeme spavanju
i da se ne sjećam nijedne molitve
koju sam u djetinjstvu učio.

Nisam bez slabosti,
smjerno bilježim pred svima
što će na me ikada pomisliti.

I dalje polazim k njoj
(zaboravih ime toj ženi),
no od onih je
s kojima sam u blud zalazio.

Augustin Ujević,
Buddha,
možda Friedrich Nietzsche…
ne mogu biti moji srodnici…

Premda ima dana
kada bih slasti u more spustio,
premda mi nije stran zanos,
lug, utrnuće,

premda kliknem kadikad
da sam ponad gline,
tvrd, i tvrđi od ikoga…

Navesti što goni ruku
da izvlači crte po papiru,
gdje je ormar,
gdje krevet
gdje stol
na kojem se bude ove riječi…
stara je i nova zadaća.

Svima se već čini
da pero obilazi brlog,
niski san,
pomrčinu.

Je li Jean – Jacques Rousseau ispovjedio
čime je uklanjao nokte s nožnih palaca,
britvom ili prstima,
kako to ponekad činim ja?

Što mu je preostajalo subotom uvečer
kad bane tuga što dan minu
a nikog nema
s kim bi podijelio postelju?

Nigdje se ne sluti falos
pod znakom vode
ni struje koje hrle
da ga oslobode napasti.

Gdje je huk soli,
gdje li huk vina?

Zlatari puštaju vjetrove
i kad stupe u maglu,
pod ocvalim jasenom.

Ženski leptiri imaju kratke
i raskriljene poglede.

Na mačku i dimnjačara…
i na njih valja misliti.
Tek toliko da te prođe ludost,
makar ludosti i ne bilo,
makar ti je doista krivo
što si takav.

U pitanju su boje iz prve klupe…

Miljackom plovi krumpir,
netko je bacio žlicu i tanjur,
malo duhana iz lule…
pa eto nosu smrtnih čestica.

Gnjetao na otkucaje ponoći
krobušti perje u susjedovu dvorištu,
dižem lijevu vjeđu,
samo lijevu,
a ja još pišem.

Zašto?

Ne znam pouzdano.

Tu sam negdje
gdje su se rasporedili i ostali.
Bojim se da ne shvaćam
kako su debeli zidovi
iza kojih obitavam,
koliko ima do tvog stana.

Eno,
onamo je beskraj.

Nakon svega
opet jedno pitanje:

Ostaviti bajku iza gore
ili je položiti na otavu?

Sabrane pjesme, Zagreb, 2004.

BRANKO MILJKOVIĆ
(1934.-1961.)

RAVIJOJLA

"...tužna vila nije sjena puka"
TIN

Tvoje je srce uzrok dana i noći
Vreme slično suncu dubokom i prazni
Zabranjeni slavuji slavni al bez noći
Tvoje je srce uzrok dana i noći
Da sve što prođe vrati se po kazni
Tužna posestrimo čemera i bune
Pelen je jedini lek i gorka nega
Srcu još gorčem što se tobom kune
Tužna posestrimo čemera i bune
Jetkih mudraca s izmišljena brega
Tvoje je srce u drugima ti samo pevaš
I tvoja ih praznina sve više očarava
Oproštena im oprost dosneva
Tvoje je srce u drugima dok pevaš
O iskri iskrenoj koja očajava
U taštom predelu kome odolevaš

Pesme, Beograd, 1965.

VLADO PULJIĆ
(1934.-2008.)

VELIKI PROLOG

Od Velikog Prologa
do Boga
nema pet koraka,
tu hrvatska sloga
osviće iz mraka.

Od Velikog Prologa
do velikog Tina
nema pet koračaja,
tu hrvatska istina
osvjetljuje put zavičaja.

Kročila je moja noga
između smreke i drače
preko pučine kamena i mora,
gdje se zmije krišom svlače
tražim mjesto da podignem dom,

ispod nekog starog bora
s kog mlada paučina pada,
da mi dođete stazom uskom
s darovima vinograda
i dubokom dušom ljudskom.

GRIJEŠNI AUGUSTIN

Dođe smrt neočekivana
po griješnoga Augustina
i povede ga u pravcu kiše.
Izabrala je baš ovog veselog dana
kad se probaju mlada vina
da ga iz birtije sikteriše.

Netko pokuša da je pokoleba
smiješnom grimasom na ustima,
ali prema grabežljivoj utrobi neba
smrt podiže Augustina.

Poput ranjene grlice
dvije ruke zagrliše temelj neba,
a bratija nemilice
prosu suze na život
buđav od vina i hljeba.

I krenuše za Augustinovim duhom
uspravno
u pravcu kiše.

Nikada ni jedna povorka nije izgledala
tako tužno a tako slavno.
Ljudi se u žalosti zbratimiše
ne znajući da srodnici su odavno.
Tad pobjednički zapjevaše
opijelo – koje spokojstvo ište
za griješnoga Augustina
kad ga spustiše
u vječno konačište.

Veliki kamen, Mostar, 1973.

SAM

Na stolu svijeća
i bokal vina.

Sam poput Tina
u kutu kavane.

Nar na dar, Mostar, 2004.

Vlado Puljić, tuš

JADRANKA OREŠKOVIĆ
(1935.)

TINU

Augustine Tine, ponosni
i jedini naš sine,
Ti neponovljivi!
Ma tko Te takvim stvori?
Što bi Ti rekao,
kada bi znao
da se netko usudio
nazvati pjesnikom
u Tvojoj sjeni, jer Tvoja
poezija, plijeni li – plijeni!
Zar ovo ne zvuči suludo?
Kažem nerado,
da jedna jedinka može,
o moj Bože,
stihove pisati tako arogantno,
ali treba znati dodatno,
stih joj je prazan,
rima bez rime!
Na ovom pokušaju oprosti
Augustine – Tine!

Privid, Zagreb, 2002.

IVAN TOPIĆ
(1935.)

EPITAF VELIKANU

Na svaku tvrdu
kamenu stinu
od Papuka do Kalnika,
do Učke, Velebita,
Dinare i Mosora,
do dičnog Biokova
i Vrgorca,
uklesati ćemo riječi
i ime
velikoga tvorca,
hrvatskog sina
vječnog Ujevića Tina.

prvotisak

ISKUŠANO VOĆE

Hommage Tinu Ujeviću

Ja rano dirnuh tajnovite niti,
dotaknuh daleke skrivene strune.
Htjedoh proniknuti u biće biti,
pa sad me misao u zrelosti kune.
Srce me moje želi odviknuti
od tog gorkog zavodljivog pića,
jer nikad ne stigoh kraju otkrića.

Iako slab, iako nemoćan
u mladoj snazi pun varki, svemoćan
željeh drugom misli otkriti
zle pokretače i korijene zloće.
Pronaći vrela gorkosti, samoće
što mi ko ptica kljunom srce kljuje
i stalnu zamku sprema mi i snuje.

I danas živim iste misli, ovijene
beskrajnim poljima magle i sjene.
Tek ponekad svjetlo mi procvjeta
ko kasni cvijet usred žarkog ljeta.

Davno htjedoh rastjerati perspektivu crnu,
ne kušati voće od kog zubi trnu.
Sve bi uzalud, svugdje cvjeta zloća!
Misli se gase, trnu,
od jetka okusa iskušanog voća.

Živjeti s pticama, Split, 2000.

KRUNO BOŠNJAK
(1936.)

A TI, DUŠO TVOJA

Trg je već star,
Kavane su već stare,
Izlizani naslonjači su prazni.
Ti sjediš,
Ti sjediš ukipljen,
Umno čelo šešir ti sakrio,
Oči su ti sjenom zasjenjene.
Ti sjediš sa smiješkom na usni,
Ti sjediš sa smiješkom sa slike,
Sjediš s osmijehom zagonetnim.
Davno,
Sve je već davno;
Daleko,
Sve je već daleko;
Sve je već brižno.
Ti sjediš s čašom gorčine,
Ti sjediš s čašom sudbine.
Trg je već star,
Kavane su već stare,
Hramovi se prazne,
Hramovi su već prazni,
Ti si već sam.
Maškare maškaraju,
Arene se pune,
Arene su već pune;
Maske su pale.
Tmurno je,

Zemlja je već tmurna,
Nebo je već tmurno;
Svod nebeski otvorio prozore,
Tvoja duša je već pripravna.
Ti, dušo,
A ti, dušo tvoja,
Kad gore kreneš,
Kad kreneš u mir vječni,
Kad Bogu dušu pustiš, dušo,
Ne ponesi srce,
Ne ponesi srce sa sobom, dušo.
Neka te dočekaju anđeli,
Kočije bijele od oblaka bijelih
I konji krilati bijeli
Neka te voze dušo.
Kreni, dušo, u bjeline,
Kreni u bjeline bezbrižne,
Kreni u bjeline bezbolne.
Lebdi, dušu bestjelesna,
Lebdi s dušama bezbrojnim,
Lebdi iznad ponora tame,
Iznad zgrčenih tijela lebdi.
Dušo tvoja,
Ne ponesi srce sa sobom,
Srce ćuti;
Negdje u daljini,
I negdje još dalje,
Čuje se violina: svira tiho.
Badnjaka nema,
Ni prostrte slame,
Ni topline obitelji,
Ni zagrljaja ni ljubavi nema.

Ne ponesi srce, dušo,
Ne ponesi srce sa sobom;
Nedostajat će ti ognjište,
Nedostajat će ti žera i kruh,
Čarolije crnog vina i prijatelji,
Nedostajat će ti sve.
Ne ponesi srce;
Jer negdje u daljini,
I negdje još dalje,
Čut će se: violina cvili;
A srce će kucati tužno,
A suze su stijene,
Odronjene stijene s vrhova planina.

U Zagrebu, ožujak 2005.

prvotisak

Kruno Bošnjak, crtež

PAVAO DESPOT
(1936.-2017.)

DALMACIJA, TI I „ŽARKI ILINŠTAK“

IZ DUBROVNIKA KRENUH LAĐOM I TEBE SPAZIH;
ZAUSTAVI SE LAĐA I SMIRILA SE PJENA.
DOBROTI TVOJOJ HVALA ŠTO RUŽNO SVE JA ZGAZIH,
AZUR OKO NAS, DUŠO, I ONA SURA STIJENA.

ŠÛM MORA, BLJESAK SUNCA I PTICĀ,
NEPRESTANO NAS BODRE, ZANOSE NAŠE PRATE;
EROS NAS VODI, S TVOGA UPIJAM MILA LICA,
LJUPKOSTI ZOV I RADOST; I DANAS KATKAD SVRATE.

EH, DA JE DALMACIJOM JOŠ JEDNOM POĆI S TOBOM,
PLAVE STE OBJE, TOPLE, IZDAŠNE ZDRAVOM SRŽI;
OBALE RODNE LJUBIT I UVIJEK BITI ROBOM

TEBI; GLE, TVOJA RUKA SVE MOJE NITI DRŽI!
ONDA JE TAKO BILO, A SADA SÂM SA SOBOM,
MORE ME TJEŠI, SRPANJ I DALJE ŽARI, PRŽI…

Ružmarin, 100 soneta zaljubljena idiota, Zadar, 2005.

MALKICA DUGEČ
(1936.)

S KAPLJOM STRAVE U SRCU

Tinu Ujeviću

Sa svojim sitnim brigama,
Sa svojim tihim bolima
Nizbrdo jurimo
Sve klimavijim kolima,
Ćuteći žar u nogama
I oštar ubod prostora.
Mrvi se kamen pod nama,
Trza se zemlja pijana.
I sve je, sve je obmana.
Samo sa svojim slutnjama
Čupamo trnje propasti,
Sijemo klice življenja.
I već smo znojno-krvavi.
I već smo tužni. Prolazni.
I slomljeni.
I umorni.
Sa čeličnim brijegom pred sobom,
S kapljom strave u srcu,
Za Vječnost čašu dižemo.
I krećemo.
I gmižemo
U kraljevstvo bez kraljeva.
I tonemo
U tuđa mora kaljava.

Zemlja moja nebo moje, München-Barcelona, 1984.

ANA IVELJA
(1936.)

U SPOMEN

Augustinu Tinu Ujeviću, velikanu

Pod zvijezdama
nitko nije sam,
ako voli čovjeka
obasjana zrakama

kao Tin.

Nitko nije sam
premda samotan,
ako pjesmu pokloni
zvonom zazvoni
i do zvijezda zabrenči

kao Tin.

Nitko sam ne putuje
svojim stazama,
ako štuje Riječ,
ljubav dariva
kao sin,

Augustin!

- - -

Budi spokojna,
sjena sveta,
među svojima.

Pjesme tvoje
darovane
dale su
đerdane.

Buđenje iskona, Zagreb, 1995.

SLIJEDEĆI TINA

Svaki je pjesnik mag,
veliki ili mali,
bio il' ne bio drag.

Kada svi šute
(jer je opasno govoriti)
pjesnik širi ruke,
plamti i zbori,
čak i uz memlu
uzničke muke:
Nisam došao moliti
niti pljeskati.
Razapnite mi riječi,
zazidajte moj stih –
on će ipak buktati.

Gospodo, vi stavljate krinke,
Pilatovski perete ruke,
vi ne čujete krike i jauke
neukih i zatočenih
u džungli civilizacije.

Želite osmijeh, pljesak,
cvijeće i emocije.
Osluhnite pjesnika Tina.
Vaša riječ ništavna je.
U Tinovoj – silina.

Počujte glazbu stiha,
slijedite Pjesnika,

jer uz vaše skute
djeca sklapaju ruke.
Gospodo, moćna je vaša politika,
al' jača je misao svijeta –
misao Pjesnika.

PJESNIČKA RIJEČ

Augustinu Tinu Ujeviću

Riječ je pozdrav svanuća!

Odavno bismo presahli već
bez poetskog nadahnuća.
Prije svakidašnjeg kruha
riječ je preduvjet trajanja.

Bez spasonosne Riječi
plaćao bi se tek danak
za teško podnošljiv opstanak.

Svakoga dana – Riječ
održava nametnuti bitak.
Zagonetna, teško spoznata,
pohranjena u duše svitak.

Draguljna Pjesnikova Riječ
eliksir jer, blagotvoren lijek
za života tijek!

prvotisak

JOVAN SAVIČIN PRICA
(1936.-2022.)

SJEME POEZIJE

Tinu Ujeviću

Stazama beskrajnim, tragovima zvijezda
luta ruža srca,
u dubine mračne s repatice sjajne
vrca sjeme pjesme;
u krletki sunca iza zlatnih žica
jeca jedna ptica.
Za Tinom satiri gone vilenjake,
zveče zvona trava,
zrnje flore trne;
svaka je klica zov novog sunca
i pad je svaki mjerilo visine.

Glad se mjeri trpezama pira;
mir kamena, vode, oka, krvotoka
samo je gradacija palpitacija.

Dvoranom svemira zvoni bajna lira,
kaplje iskra Uma:
mozak je točka u sovini točka
bolni fokus vida
minigalaksija
epicikloida
muzika spirala
logos ideala
pres-papje Pjesnikove tapije
pionir istine
kartofilija s grafosima

Homera, Gotame i Virgilija.

U neutrumu neutruma sa blistavog uma
trešti grozni *jauk pauka*,
dirke *fisharmonike* slute nove zvonike,
hor velebni traži istinu u laži;
slavujeve strune režu vrana škare
po rimama Tvojim prosjače, i care!

Novu zoru nose rastićene ptice,
poje granje *visokih jablana*:
u ruju vina bezdanje visina
balet nagih breza
pljuskove krvi iz groznoga reza
beskrajne putanje
atoma orbite
u kamenom srcu davnog cvijeća kite
u svemirskoj krčmi pjane selenite.

Nad božanskom sofrom boemskih trpeza
leluja plam etira;
kandilo baguša duvana i duša
usne zore kuša, besmisao dira.

Pjesnik čuje rast bokora, uzdah mora
s kamenjara smijeh pelina
zov svjetlosti, krik utvara
vrenje grožđa, praznik vina
zuj košnica, ljupkost cvijeća
kalež meda, otrov smeća
negacije negacija
bezdan mraka, strah racija
gromki rzaj idiota
smrad nakota hipokrita

zov uroka, nemir žita
pjev plameni Prakokota sa spirala
Veleplota, kletve sjetve galaksija
poj slavuja, siktaj zmija…

Cvatu ruže svjetla sa nebeskih sfera;
plamte munje pjesme Tinovoga pera.
Istine, istine, o beskrajni Tine!
Zove svjetlost lišća, opsjenarstvo dana;
gore oči slikom, gori plodom grana.
Rima rimu prima; ima smisla!
Ima. Nema. Ima. Ima!
Predu klorofili tajne šumskih snova:
svetu snagu bilja, riznicu intima.

U sumama smrti i budućih šuma
izrasti će lišće čak i povrh uma.

Kako li je niska ove Krčme sfera
za visinu ploda Tinovoga pera;
napunjena čaša sanskrtom, sabirom
po stazama zvijezda kreće nedodirom.

Krčma je lopoč, Tin je nimfolept;
dirijade, oreade, najade, nerejide
u njegovoj čaši stvorile nimfej,
podigla se plima zvjezdana!
Zdravo zrnje duha, razuma i rima
to je svjetionik iznad bezdana.
Nema smisla. Ima. Ima.
Smisla, mira, nemira.
U čaši Tina luduju muze;
krčma je centar svemira!
Kuda vodi iskra uma?

Ispod klica. Iznad lesa. Do nirvane,
preko bijesa u beskrajni Grad Nebesa.
Nad sumama šuma blistaju oči rose;
u svakoj kaplji cijela galaksija.
Tinove rime um uznose spiralama fototaksija.

Svetkovina ruža
igraju peludi ludi preludij,
zelenim prstima trava put sunca označava;
klije fetus kumarina, iz sunčeve tulumine
čokot toči kaplju vina.
/Dajem krunu, plašt i žezlo
za boemski šešir Tina!/

Šumi šuma sumom šuma;
Tinova pjesma klasa klasom univerzuma!
Iznad reža lupeža, laja pasa
kreštavog čina žabokrečina;
ishodišta zlih nemira
pljušti Tinova pjesma, iskri najveće pero
veliko zvono svemira!

U srcu poštenja, u besmislu kumira:
istine – laži
zmije – slavuji
mrakovi – svjetlost
sladostrast – boli
mržnja, i ljubav…sve se sumira!

Terzita i Apolona
spajaju oči i treptaj zvona;
ljepotani i ružnice,
jednaki lukovi Velike kružnice.

U dugi nirvane i u bodlji trna,
u hladnoći noći i u ruju zore
kada ptice pjane od sunčanog vina
nad tminama pjesmu svjetla progovore
smisao je rima Ujevića Tina!

On poetsko nebo gromom pera ore;
sa njegova čela mudri lopoč cvate
za mene… i za te,
da bi oplodili sve sa riječi dvije
i sijali vječno ***sjeme poezije***
da razgoni tmine i sagara zmije!

Tin je cvijet cvjetova
i mag našeg ***vina.***
Sestra mu je strašna gospa Meluzina
koja zmijskim krilom nebesima šara.

Krčmarica nimfa Tinu pehar natočila
da verasom spoji cara, i klošara.

Prezirao bijedu gramzivosti, pizme,
digao do neba poetike prizme;
pozlatio korak hromog dromedara.

U dugi nirvane i bodlji trna,
u beskraju vode i plamenu vina;
u svakoj riječi naše dične Majke
pronašao kaplju bajnog kumarina.

Slovo o svjetlosti, Rijeka, 2001.

SLOBODAN MARTIN ŠIKIĆ
(1936.-2018.)

SRITAN

Tinu

ostari

mlad

u srcu

zamogne

lako
sve
sobon
ponese
osmihon

Pisme od vitra, Zadar, 2000.

ŽELJKO MULJEVIĆ
(1937.-2008.)

TINU, KLESARU RIJEČI

Nema Te Čovječe nigdje više
U Dingaču, u Blatu u starom zlatu
Rominjaju tiho pamćenjem kiše
Sjećanja sjeta klizi po vratu
Vodeći ruku, koja srcem stih piše
Dok Tebi govorim kao brat bratu

Star, bistar u trošnom kaputu
Maglama vremena opijen brodiš
Osim tek sudbini, nikom na putu
Sam samcat samoćom svojom hodiš

Cestom do posljednje postaje Tvog puta
Od sobe u Selskoj, na kraju Vinogradska
Gdje strepnja posuta nemirom luta,
A bolest umorno ozračjem kaska
Oivičena tugom i strahom zabljesnuta
Od osvita dana do sunčeva zalaska

Dugo daleko na Braču u Milni
Na davne dane misao slijeće
Po majci, Tvoji korijeni presilni
Nigdje Te više, gdje prebivaš Čovječe

Iz Krivodola od oca, u kuli sred Vrgorca
Rosa imotska po duši roska
Širinom neba pred okom Tvorca
Kao titraj plamena svijeće od voska
Crte nestaju sve gubi boju
Tvoj spokoj iskri mirom, na Mirogoju!

prvotisak

ARSEN DEDIĆ
(1938.-2015.)

POETA PREKO RAZGLASA

ja sam pjesnička
radnička klasa
više sam Tinova
noćna rasa
bez prava zbora
ja sam poeta
preko razglasa

ja nemam svoja
manjinska prava
Bilopavlovićeva
sam Slavna glava
bez prave poze
bez pravog stava
bez Mutimirova
skladnoglasja
ja sam poeta
preko razglasa

jer moj su film
ljubav i strava
ulica pusta
nigdi ni pasa
uza me samo
kritična masa
ja sam poeta
preko razglasa

Slobodna Dalmacija, Split, 06. 03. 2005.

IVAN MARTINAC
(1938.-2005.)

MATOŠ, UJEVIĆ, MARTINAC I TONČI PETRASOV

A. G. Matoš nije umro od raka
iako su ga mesarili nekoliko puta,
nego od sušice grla – Kafkine bolesti.
Ludilo, glad i sušica kosili su hrvatske pjesnike!
Zatim:
Ako je Bog uistinu odlučio
da mi je živjeti onoliko duže od Ujevića
koliko je on od Matoša
smrt će doći do moje postelje
11. ožujka 2026. a ne 28. svibnja 25.
kako piše u *Jeruzalemu*
Pa što?
So what?
Svi ti proračuni ni na kojem jeziku nemaju smisla
jer ljudski vijek, makar trajao milijun godina,
završava trenutkom nužno bešćutnim, nedorečenim
Poštovani prijatelju,
ne ljuti se što "trošim lapiš"
Tin je izdahnuo dvanaestog,
Gustl sedamnaestog,
ti, Tonči, dvadeset i drugog
(u Juditinu ozračju)
moj otac Jakov dvadeset i četvrtog,
a tvoj (Lovre) ne sjećam se kojeg
I što onda?

Što su sekunde, minute, mjeseci?
Što su stoljeća?
August i Marija
Ivan i Jerolima
Lovre i Donka
Jakov i Milka
Lijepo zvuče te čehulje riječi
iako vinograd ništa ne obećava
ni u Tovarniku
ni u Vrgorcu
a bogme ni u Mravincima
…

22. IV. 1999.

Slobodna Dalmacija, Split, 9. siječnja 2002.

ŽIVAN PAČIĆ ADRIAN
(1938.)

NEBESKA SVIĆA

Tinu Ujeviću

Ne mogu dat' Ti
ni slatku kapju vode,
izlizanu bukaru bevande,
ni maštelo crna vina.

Ne mogu za Te
isturnjat' iz badnja grozje,
iz kamenice maslinu modru
dok sjaš ko nebeska svića.

Iz balature srca i tila
izlivan Ti stihove svitla:
silinon grči ispo' zvizda
ko osvit dok valima ploviš.

Ne mogu mošton
grlu Ti blažit ranu:
Ti gnjizdo bi svija pod krovon
za neprobuđenu Ti dragu.

Tek skladan Ti pismu
ča umilno u zoru svanu
nad jubavi sritnin životon,
blagosivjuć' grudi Ti snagu.

Ko za logom uma, dok plamtiš,
ko sunce vriloga lita,
ko glason vrila ispo' lišća,
medon o' žuči nas dvoriš.

Gradac, 13. 10. 2002.

prvotisak

Miro Vuco, crtež

MATE SUŠAC
(1938.)

HODOČASNIK

Zrinjevac! Bože, tko zna koji put
evo me opet i neka me još bude!
Neka me ogrije ovaj topli skut
ovdje gdje nađem dobre, drage ljude:

Rabbyja na Griču, Petricu na Docu,
pa Tina negdje tamo pored Blata,
jer tu sam kakti pri majci i ocu,
jer tu uvijek nađem sestru ili brata;

ili nekog starog zaboravljenog druga
što godine ga izbrisaše duge,
pa u zagrljaju čarobnoga kruga
prosuzimo oba od sreće i - tuge.

Zrinjevac! Dokle, koliko još puta
o, Bože dragi, da nam zasja lice
ispod ovog toplog hrvatskoga skuta
ko vince krepkog, sretnog poput ptice!

Runo, Čitluk, 2005.

JOSIP GRGIĆ
(1939.)

TINU

Ljepota i bogatstvo stiha,
što se lepršavo prelijeva,
poput duginih boja,
zanosno odvodi u smiraj
poetskoga blagodarja.

I u vremenu što će doći
misli Tvoje i um će vazda
ostati plamenac ognja vječna,
kao izazov pjesničkoga praga.

Sretnoga li roda i naroda
što pod okrilje Te stavi,
siromaštvo Ti u bogatstvo stvori
preko kojeg svi mi
postadosmo svoji.

Neka vječe Tvoje umorne
upokoje dušu i tijelo,
Tvoj život i dalje traje
preko velebnog djela.

Nemiri mira, Split, 2002.

MATO JERINIĆ
(1939.-2020.)

ČOVJEK BEZ MANE

U gostionici "Blato", netko pričati stane,
kako zna čovjeka koji nema mane.

"*Ako nema mane,* onda mu je to rak-rana,
zapravo, *to je njegova najveća mana."*

Odvojiše se načas od čaše vina,
usne velikog pjesnika Ujevića Tina.

Uši na nogama, Dubrovnik, 1995.

Tin Ujević – hrvatski književnik (1891.-1955.)

NIKICA PETRAK
(1939.-2016.)

Prva verzija!!!

(OD LJUBAVI

- - -)

VOLJET ĆU TE STARU KO DU BELLEY I RONSARD

Voljet ću te staru ko du Belley i Ronsard,
i kao Yeats svoju Maud Gonne,
i kao Ujević svoju Vivianu,
al ne moj da stvari ostanu pri tom.
Zborana, sijeda, kraj neke tople peći,
nemoj si reći što govore sve žene:
"Petrak me ljubljaše nekoć, a ja voljeh drugog",
već zovni me da dignem pogled s knjige,
blago u moje prste svoje stavi
i zapitaj me da nitko ne čuje:
"Hoćeš li vrućeg čaja?", pa mi nalij
dok vani pada snijeg i večer pada
na sve stvari tiha i mi skupa s njom.

Izjava o namjerama, Zagreb, 1969.

(- - -

Od ljubavi, Zagreb, 2004.)

ANTE STAMAĆ
(1939.-2016.)

NA MEĐUNARODNOM SKUPU PISACA

Ideja mi je bila posve morska,
Morska je bila ta ideja luda:
Jer sam, Jadranac, plovio posvuda
Ne postavši ni Oe ni Szymborska.

Meni je biti romanika dorska,
Ujević, Tin, i Kroacija huda,
Marul i Mavro, Matoš, trista čuda;
Alojzije i Gospa Međugorska.

Tako sam, eto, zaključio jasno,
U Dresdenu, gdje Schültz je skladbe vio,
Danju i noću, rano ili kasno,

Ostavši, i on, ono što je bio:
Skladatelj Kristov, proživjevši časno
Sve što je pokrov Višnjeg smisla vio.

Zvonki moteti, Zagreb, 2004.

ANDRIJA VUČEMIL
(1939.-2020.)

SJEĆANJE NA IMOTSKI

Boži Šteki

Nemoj večeras o vukovima
pričati priče
niti sanjati noćas
o vukodlacima.

Mjesečina se prolila
kao mlječika po travnjacima,
ojađeno zvono Tinovo
još brenca u tvom uhu
i mojim molitvama.

A kosci neka i dalje kose
livade nesporazuma,
noćas je bistra noć
budimo djeca
kojima bake ispredaju priče
u noćima dugim iznad vilinskih počivala,
i kao djeci
neka nam bajke u uhu ostanu
do sljedećeg rađanja.

Susreti na Duvanjskom polju, Rijeka, 1996.

RAJKO GLIBO
(1940.-2012.)

DAH UJEVIĆEVE POPUDBINE

Augustine moj,
Opet osjećam dah Tvoj.
Cvijeće duše Tvoje
Kajdom svojom mami
Senzibilne duše
Prozračne i meke
Bliske Ti po peru
Bliske i daleke.

Pjevam u vremenu
Kad padaju maske
I bahatost cvjeta
Pa se s nekom nemuštom jekom
Spušta na obale pjesničkih rijeka.

Svatko od nas bugari
Jadikovku svoju;
Zvone one zvone
Svojim akordima,
Ali ne dostižu
Umilnu toplinu, Tine
Jadikovke Tvoje.
Bugarkinje bdiju
U etnosu našem
Jadikovke su im pratilje i druge
U pletivu povijesti duge.

Nude nam napadno
Samoniklo i razbacano
Duhovno smeće;
Smrad skorojevića
Pliva na sve strane.
Osupnut zastanem
Kad mi se učini
Kako nije bilo bolje
Ni u Tvoje dane.
Moje se vrijeme kiti znakovima
Zagađenosti prirode i duha;
Dah i miris Tvoje popudbine
Zapreku tom znakovlju kuha.

Nijeme se tipke kao gljive roje.
Ritmom i harmonijom grije me
Dah i miris popudbine Tvoje.
Oko mene, Tine
Plešu ugojene taštine.
Milozvučja ima tu i tamo malo.
Tvoje opustjelo srce
U *Jadikovku* je stalo,
A kada ona sine
Zapali nas zanosom
I ponese nas otmjeno
U neslućene visine
Opojnoslatke uznositosti.
Tvoje pjesničko umijeće
U svoj Tvojoj popudbini
I u *Jadikovki* Tvojoj i našoj
Nepresušan je izvor sreće.

Popudbina Tvoja mirisna daha
Superiorno pliva
Maticom pjesničke rijeke.
Šešir joj ne prestaju da kroje
Akordi *Jadikovke* Tvoje.

Zadar, 24. srpnja 2005.

prvotisak

Marko Kern, ulje

STIJEPO MIJOVIĆ KOČAN
(1940.)

KORUGVA NAM ĆUHTA…

Korugva nam ćuhta; gremo, mi puntari*
mijenjat svijet u bolji od ovoga sada,
osloboditi ga nasilja i jada
i svih nepravednih i neljudskih stvari…

Barjak naš vijori i tko bi da mari
u kome smo kraju, kraj kojega grada,
nas nosi svetinja plemenitih nada
u Lijepo i Vječno…ali, gle – mi stari

već smo i umorni – a pobunjenici
još smo – u plovidbi bez smjera nam pramca,
naš glas tek jauk je i uzdisaj samca…

U "lipom jaziku"- mi omamljenici
ča i **kaj** i **što** smo – drevni naš Marule-
prkos, bunt i snaga iz hrvatske frule…

28. III. 1989.

* Tin Ujević, završni stih soneta "Oproštaj", Hrvatska mlada lirika, 1914.

POGIBA U TEBI PJEV…

*Pogiba u tebi pjev što si ga tèpo**
i što više pjevaš – usne ti u šutnji
sve su stisnutije. U ovoj pomutnji
ti si sve jadniji. Onaj dječak Stijepo

što svima je htio sve dobro i lijepo,
zala se kloneći, napasti što vire
iz očiju skotnih…na se je tek žbire
navukao i mržnju i bio bi krepo

krvav nasred ceste da slučaja ne bi…
Putovanja, Nade, Svjetla, Oceane…
sve je podredio tek iskanju hrane

i smrt će zaista biti iskupljenje!
Ipak – ostalo je to djetinje htjenje:
pjev tepati nekom – a kome do sebi?!

28. III. 1989.

Iznove starih majstora, Zagreb, 1995.

---

* Tin Ujević, završni stih soneta "S ranom u tom srcu...", Književni jug, 1919.

NADA VRKLJAN KRIŽIĆ
(1940.-2012.)

PJESMA TINU

(Tinu Ujeviću)

Pusti sate neka teku
U Tinovu gorku rijeku
Ta blažena jutra siva
U kojima se svjetlost skriva.

Govor prazni, pustoš sna,
Vrijeme bez značenja,
Neki cvijet tek priče priča
Okovan stvarima.

Prolazimo kroz živote poput glupih marioneta
A u šutnji tvoje smrti uvijek ista žudnja cvjeta.

Mira, dragi, opet nema,
Lica pod obrazinama,
Pitanja što lebde zrakom
Nitko ne postavlja.

Kud da slijem tu gorčinu
U vremenu bez predaka
Cestom vlažnom tek se vuku
Blato, mûk i dosada.

Pusti sate neka teku
u Tinovu gorku rijeku
Ta blažena jutra siva
U kojima se svjetlost skriva.

Pusti sate neka teku
U Tinovu gorku rijeku
Ta blažena jutra straha
U trku bez predaha.

(1976.)

Glazba: Ivica Percl

prvotisak

Petar Jakelić, kombinirana tehnika

LJUBICA DUIĆ-JOVANOVIĆ
(1941.)

IMOTSKI

Tinu Ujeviću

Odlazim
već sasvim okrenuta suncu
sjaj me čeka žar toplina bez kraja
bez roka boravka i bez zavičaja

Za mnom tek peteljka prezrenih slatkoća
čvrsto zabodena na nekom vrhuncu

Pa ipak još čekam nenadane stvari
otvorenog okna pramaljet bez daha
uporno se grijem varkom oka plaha

Koliko li osta neužitog voća
kad me plamen zemlje još toliko žari

Poglednice warnice, Čakovec, 1993.

TONKO MAROEVIĆ
(1941.-2020.)

PUSTI ME PROĆ!

Na tom sam mjestu mogao srest i cara
koji je izgradio sve unaokolo, a pogotovo zid
maloga hrama, valjda Jupitru posvećena.
Obratio bih mu se s odgovarajućom poniznošću.

Mogao sam zatim susresti i klesara
koji je polukružni luk ukrasio astragalom
s plitkim brazdama, popustivši u plastičnosti.
Ne bih mu smetao u radu nit bih se dao smetat.

Možda je tuda prošao također kralj
hrvatski; kako bilo, i sad stoji reljef
koji upućuje na vladara ovozemnih svojstava.
On bi od mene tražio predanost, čak odanost.

Svakako se duže zadržavao graditelj, zidar
koji je nad raskošnim portalom uzdigao okomicu
vitkog zvonika, odavno srušenog, nepostojećega.
Riječi koje smo izmijenili, međutim, još trepere.

To mjesto je obilježeno ne samo prolaskom
nego i nasilnim privođenjem mornara s galije
mletačke, zatvorenih u podzemnu prostoriju.
Njihov poniknut pogled govorio je sve.

Zemaljsku kaznu prisilnoga boravka tu je
ispaštao i Tin, pjesnik Ujević, susjed

s teretom nakupljenih knjiga, ispisana papira.
Kamen koji mu pade na srce ostade ugrađen.

Gdje zvonio je smijeh izgubljenih djevojaka
čula se i glazba Rimskoga, svirača na češlju,
majstora, dostojnog korisnika obližnjeg sarkofaga.
Jeka iz zakutka zadržala se u pukotinama.

Tu je stanovao profesor crtanja, slikar koji me
ne mogaše privesti strogosti crte, stegi plohe,
ali i profesor matematike kod kojeg također zalud
nastojah naučit se redu, izravnati račune sa školom.

Talozi zajedničke prošlosti i slojevi osobne povijesti
miješaju se na najkraćem putu između Peristila
i Voćnog trga, dok Mihovilova širina čini
da samo stisnutijim izgleda tunel iskopan u sjećanju.

Kao pomoćni, otajni, sporedni, intimni dekumanus,
s podlogom Kibelina kulta, s podsviješću koja izranja
iz podrumskih silnica, proteže se tjesnac
flankiran kamenim pločama, ali i skrutnutim uspomenama.

Usko grlo protoka s najvećom gustoćom nanosa
istodobno zove i odbija, pa ne mogu ne odazvati se
izgovarajući ime i molbu, zavjet i lozinku
što oduvijek glasi jednostavno: Pusti me proć!
(1995.)

Splite moj, Split, 2002.

astragal = gležanj, dio stupa pod kapitelom; dekumanus = uzdužna ulica

IGOR ZIDIĆ
(1941.)

DISPUTABILNI SONET

Na koplju (kolcu od barjaka
- trijebca buha nadahnuća
(noktom o nokat iz ganuća) –
vidjet ćeš Tina, akrobata.

Svrh svijesti, ponad i još uzgor
dijačke zvizde ah! se truse
per pedes smo se baš, ti Boga,
uzdvigli zdvojno, tusti Druse.

Pojti, dabome, svi će xurno
ponudit žrtvu gospodaru,
uz drhat plama, zgoljnu sviću.

Masline oble sunce puni
uljem za lumin na oltaru,
a tebi, meni trnu prsti.

Strijela od stakla, Zagreb, 1985.

VESELJKO VIDOVIĆ
(1941.)

TINOVA KULA

Na vrhu KULE
Zvijezda sja i drhti
Neumorno

Ne plaši se TINE
Ugasit se neće nikada
Moje misli k njoj dolijeću

U temelju kule
Tvoje srce kuca novim NADAMA

Na vrhu kule
Ni jedna RIJEČ nije suvišna
Ni mračna

Vrata kamena, Zagreb, 1970.

NA GROBU TINA UJEVIĆA

Na humku tvoga groba
Mjesec sije olovna slova
I jad stere
Na humku tvoga groba
Korov lista i dahće
Dok zvona dubokim glasom zvone
Na humku tvoga groba
Ja izgovaram predan pjesmi
«Svetkovinu ruža»

Ožiljci prostora i vremena, Zagreb, 1970.

Slobodana Matić, crtež

TROSTRUKI UM I SRCE RASPETO

TINU UJEVIĆU

(95. obljetnica)

rođen si u Vrgorcu za tugu i slavu
kao korijen bića u kamenu
kradu te danju i noću¨lirski¨zelenaši
a ti ležiš u prahu spokojno i drevno na Mirogoju

bio si patnik, vladar života i smrti
svjestan da su ljudi duhom škrti
i pod žrvnjem kad se žito vrti

miruj Tine u svojoj svjetlosti
na svijetu je sve manje ljudstva
sve je maska, fraza, nagodba i sudstva

tvoje obljetnice naše su izvidnice
jer biti pjesnik kobna je sudbina
dok ljudi traže sreću u sto litara vina

rođen si Tine iz škrtog svijeta
trostrukog uma i srca raspeta
zato miruj Tine i kad sunce mine
dok ti čelo krasi simbol imotske djedovine

Split – Vrgorac
5. 7. 1986. g.
(autobus)

Imotska krajina, 1. kolovoza 1986.

NEVENKA NEKIĆ
(1942.)

VRGORAC

Kamena kula
s blagim likom Tina
što gleda u svoju dolinu

"Ja sam prah i život i punina svjetlosti
i ništa više"

jurišnik na plavo nebo
i na zvijezde
jurišnik što ljubi kamenu planinu
i riku divljega vjetra

skide šešir i reče

ne spavam na Mirogoju
ovdje je uzvišena šutnja
mračnih šuma
drevnih ruševina
i doline vrgoračke
kroz nju vrludaju vjetrovi noćnici
i dječak Tin

PLANIK

Ispod sagorjelih trava
putem od Planika do Rasotice
kraj stare gomile ležim nauzak
plava poput neba i mora

u mene ulazi zrelo sunce
kao u kraljicu otoka

rastočena smalaksala
sjajna i gipka
raspojasani smorac u žilicama
iskre mi titraju ispod zatvorenih vjeđa
sunčane strjelice uronjavaju u moje bezmjerje
samoća

sagita – strjelica
bubri i kroti

s mirisom Tinova otoka
i Nazorovim cvrčkom na borovini
ležim tako četrdeset dana
kao Isus u pustinji
tražeći nešto od vjekova

vrijeme mi silazi u mlazevima vreline
u srebrnoj magli ukoračih
kristalnim stopalom u vječnost

Kamenita Hrvatska, Mostar, 2000.

BRANIMIR BOŠNJAK
(1943.-2016.)

RAZGLEDNICA DUŠE

Sve nam bolje ide u tom neredu tijela
Tako slasno govorim o postu
Mirisni zrak i čista voda opili nas
Opasnom sitošću
I u ljudskim tijelima ispunjava se tek kutak
Odzvanja nekom glasnom ispraznošću
Dovikujem šapatom: Još ima mjesta
Zgazite ostatak
O Bože, kako zgužvana razglednica
Razbludno se budi u svojoj bezvrijednosti
Orgija u skrivenoj sivoj stanici
Crvi mole za vječnost
Duša je umrla od jeze nesretnom Ujeviću
Sve dok se ne javi kao kakva glazba sfera
Otvarajući zamrle prostore bića
Kakve pretražuje Canetti

Zbornik Dobrojutro more, Podstrana, 2002.

STJEPAN GULIN
(1943.-2014.)

TRGOVINA 2

dva pjesnika spore se
ko teži više
šimić il ujević
da l *otočko pjesništvo*
istisnulo *neprekidno*
verlaine rimbaud
ko će koga
itd
upliću se
steiger friedrich derrida

dok važu oni švercam ja
miltona za benna

baš sam neki trgovac
a što će reć katedra

DOK KAPTOLOM

u nacrtu zamagljenih tunela
tiho nestajem u plavim plafonima
ljubičast pločast svod
susreće me gospodin henri michaux
odnekud došara gospodin rène char
meni toplo u duši otkud vi u zgb
braćo pjesnička različiti blizanci
popijmo tri bijele kocke opijuma
i zapjevajmo u gori raste zelen bor
na bor uskoči sestrica rose ausländer
sa svojim decentnim austrorumunjskim altom
okupimo se oko njenog transilvanijskog trbuha
vrućeg ko kruh u pasažu pas liže sladoled
zavija na ukočeno ravnateljstvo trgovačke zaklade
odjednom paul celan pedantno odvija esej
o značenju pjesništva pa nešto i nalazim kaže
a mi u smijeh čuo nas kožarićev matoš
i ošinu nas štapinom evo i nelly sachs
kak ste kaj dečki pričajte mi o nerudi
a mi u prasak u lovački rog tužno osmjehne se
else lasker schüller pričajte mi o ljubavi
pitaj benna coprnice jedna mi u glas
kaj povedaju ovi klošari pitaju zagrepčani
i polete klobuci ringlšpil u eteru
ko pjesma kaže gotfried i tresne me sa tri

umrijet ću noćas od ljepote šapće mi gospodin tin
dok kaptolom kročim u moj raj od 15 m^2

Ne to, Zagreb, 2005.

SHAHIN HASANI – SHKOZA
(1943.-2016.)

SPOZNANJA

Velikom hrvatskom pjesniku
Tinu Ujeviću

I

Hrvatski si slavan pjesnik,
Uvijek pred zlatnim dverima riječi
Novom danu novi vjesnik –
Što stare i nove rane liječi.

One su ti uvijek otvorene,
U njima sav ponos taštine
Drhtaj srca što struji kroz vene
U njima si Ti veliki Tine.

Svaki stih mi u ušima odzvanja,
Postao mi je duševna hrana
Bit i smisao moga postojanja –
Kao jedini lijek nezaraslih rana.

Kroz svoja djela već stoljeće traješ,
Zato o Tine dok pišem ti pjesmu
U mome srcu za navijek ostaješ
Nadahnuće za Goruću Česmu.

II

Nadahnuće moje – čarolija stara,
Kad god se sjetim imena ti i lika
Svaki se tvoj stih u biser pretvara
U kojem se odražava tvoja slika.

Nikad nisi sam čašu ispio.
I kada si bio kolajna na vratu
Od zaborava si je spasio
Stihu si se radovao ko zlatu.

Stih te iznad velikana stavi,
Osmijehom i pjesničkim ruhom
Blaženik si s viškom ljubavi
Spašavao si se stihom ko kruhom.

Jutro sviće, a ti posve sam,
Posljednji novčić cvjećarki si dao
Usamljen al čvrst ko kam
Da bi sebe i druge radovao.

VELIKAN

Tinu Ujeviću

Prepoznajem te iole,
Po lirskim ukrasima
Što te podigoše do aureole
Krvlju i mesom u stihovima.

Prepoznajem te po šeširu,
Po dugom kaputu i Marijinom šalu
Savršenim stihovima od kojih izvire
Ljepota života na morskome žalu.

Prepoznajem te o pjesniče,
Na cesti života vidim ti stope
Tvoja poezija mi je sveta
Jer ledenu dušu i srce mi tope.

Prepoznajem te, o Velikanu,
Poseban si i likom i sjajem
Najnovijem vedrom danu
U tvoje ime pozdrav šaljem.

prvotisak

JOZO MRŠIĆ
(1943.)

SONET UČITELJU

Tinu

U Tvome i mome gradu
Podaješ se bronce hladu,
Dok namjernik pjesmu skladi,
Tvom dogledu mosta gradi.

Kleknut htjedoh učitelju,
Na stubišnom počitelju,
Cvijet čičku podariti,
U mudrosti mladac biti.

Križa Tvoga ja ponovih,
Kletvu smrti ne proslovih,
Svoga bitka ne hvaleći,

Vremenu se ne žaleći,
Otkako me Tvoga stiha,
Glazba nosi mila, tiha.

prvotisak

ADAM PUSLOJIĆ
(1943.-2022.)

ZLODUH CELINE

Miodragu Pavloviću

Otkuda ja to znam?
Ja to uopšte ne znam.

Na stepeništu čujem korake.
Ohladio im se jogurt.
U tetrapak polažem sitna jaja zmije.

Brojutro!
Doviđenja.
Zbogom, ljudi.

Ah,
pitajte Tina Ujevića
pošto je Ujevina.

Pusti me, kretenu jedan,
Zar ne vidiš da te ljudi gledaju?
Zar ne vidiš da gore sijalice?
Zar ne vidiš gde mi je …?

Niko je nije pustio.
A svako, baš svako je hteo
da iskoristi priliku.

Na ulici nema dovoljno sveta.
Svi su nekuda otišli.

Koja je to izložba?
Možda je Van Gog došao u naše selo.

Pomokrim mu se na čuvenu žutu boju.

Niko je nije pustio.
Od onih koji su se tu zatekli.

Dajte mi bar tematiku,
ako hoćete da je pevam.
Mislim… točak je to.

Točak na izložbi.

Pitajte Tina Ujevića.
i dajte mi već jednom tematiku.

Vagina orgulja
devičanske katedrale progovara
na nekom stranom narečju.
Svi se krste: takav mrtav jezik
nije latinski.

Oprostite mi, ali tu životinju
prosto ne mogu prepoznati.

Ovidije, Metamorfoze, glava ta i ta.

Svejdeno.
Zvona se svejedno čuju.
Svi se krste: naučili su lekciju naizust.

Mokrim, na svetlosti.
Dajte mi samo tematiku.
Obraćam se upravo tebi, poslednji čitaoče.

Hiljadugodišnji sastanak je počeo.
Tematika je…

Republika, XXXII, br. 5, Zagreb, 1976.

BORBEN VLADOVIĆ
(1943.)

POSJETITELJ BUFFETA "BLATO" BIVŠEM GOSTU TINU UJEVIĆU

Malo blata je u ustima.
Želimo ga
kako je sve to neposlušno
obistinit nekim mitom
slikom na zidu
i glavom o zid.
Potrudi se slabošću udariti
rakijom o grlo
šakom o pjesmu
gnjusobom sobom
satrti svakidašnjost.
Da li si dovoljno netrpeljiv?
Misliš da jesi?
Svejednako
kao stol do tebe
voliš i mrziš svoju neodlučnost.
Sad sam bliže tebi no ikad
i ispričavam se
zbog dosadašnje trezvenosti.

Vrulja, Zagreb, 1980.

VLADO LONČAR
(1944.)

NOĆAS SAM IMAO ČAST

Noćas sam imao čast drugovati s velikim Tinom;
Razgovarati s njime, za me je bila posebna slast;
Velikim njegovim riječima opijati se ko vinom.
A da me pripusti sebi, Tin je od muza primio vlast.

Mnemozine* zaprijeti Tinu, uputi mu ove riječi:
"Pusti ga k sebi samo ako narod svoj voli, Tine!
Tko narod svoj ne voli, pod tuđim vladarom nek ječi!
Krila mu oba spali i nek ne leti u visine!"

Velika muza se potom k meni okrenu i zaprijeti:
"U društvo si ušao probranih nebeskih muza;
ako živjeti ne znaš životom našim – ti ćeš mrijeti!"
meni zaprijeti tako, da sam došao do suza.

U strahu povikah ja: "Tine, Tine! Sad mi pomozi!
Ovdje gdje trebaju birane riječi, zanos i znanje.
Ljepotu volim i narod, vi to znate parnaški bozi!
Društvo bez tijela volim i čisto duhovno stanje!"

Smirih se tada u društvu bogova i muza.
Uza me bijaše Tin, te postadoh sav drugačiji –
Tu gdje vlada radost i gdje nema žalosnih suza;
Tu gdje duh užitka je ljepota – miraz** baš svačiji.

Počeše vrcat iskre u govoru velikog Tina:
O nebu, o našoj zemlji, o duhu, životu i duši.
Govorio je o svemu sa znanjem i zanosom visina;
O bogatstvu jezika, žeđi, gladi i duhovnoj suši.

A ja sam pio i pio iz puna pjesničkog pokala
I slušao svaku riječ, njezin smisao, ljepotu i zvuk;
Tvrdoću konsonanata, mekoću, zvukovnost vokala;
Plovio rijekom govora, slijedio Tinove pjesme huk.

I kad sam se našao na vrh božanskog užitka,
S muzama i bozima i s velikim hrvatskim Tinom,
Opet me uze strah od opojna parnaškog napitka.
Ispod sebe pogledah, stade mi dah pred visinom.

Svom Tinu tada rekoh: "Nisam stvoren za visine!
Daj, vratit ću se natrag - zemlji - gdje su svi sretni ljudi!"
A on mi doda: "Ti si za zemlju, nisi dozrio za visine!"
To kad čuh od Tina, ja se iz sna čudesna probudih.

Ave Croatia, Zagreb, 2003.

---

* Mnemozine – majka svih muza, boginja pamćenja i sjećanja, Uranova kći
** miraz (turc.) – baština

ANTE MATIĆ
(1945.)

BUNA U PREDVORJU UMA

Tinu Ujeviću

Biti u sebi bez sebe
Biti pri sebi i izvan sebe
Biti u biti pribit u bit
Biti klet i tako razapet
I sanjat vječno neki let

Biti tako tavan i tajan
Biti razuman i bezuman
Biti tako nemiran i očajan
Biti umoran od sebe sama
Nikad reći i nikad reći
Nek u meni bude tama

Biti pokoran i nepokoran
Biti siguran i tako zdvojan
Biti mamuran i tako samotan
Biti genijalan i banalan
Biti tih i tako buntovan
I biti tako rijetko radostan

Biti u svojoj biti bez biti
Ne živjeti i tako htjeti biti
Biti pribit u bit i tako razapet
Biti ljepši i bolji svijet
I sanjat vječno neki let

Otočić Košljun, 1966.

Vjesnik, Zagreb, 20. svibnja 1974.

JOSIP OSTI
(1945.-2021.)

U TVOJ SIROTINJSKI ŠEŠIR, UJEVIĆU, PADALE SU ZVIJEZDE

U tvoj sirotinjski šešir, Ujeviću, padale su
zvijezde. Padali zlatnici kozmičke duše i
svemirske ljubavi. Ljubavi koja je za tebe
bila sve. Koja je bila tvoj Bog. Koja je
pozlaćivala i posvećivala svaku tvoju riječ.
Svako tvoje slovo. Napisano i u najvećoj
neimaštini. U borbi za svakidašnju koricu
kruha. Zlatna je bila i prašina na tvojim
iznošenim cipelama, u kojima si, kao emigrant,
šetao pariškim ulicama, s knjigama pod miškom,
kao što si, kasnije, sedam godina šetao i
sarajevskim ulicama. Ulicama kojima sam i sam
šetao, s knjigama pod miškom, ne znajući da
idem tvojim tragom. Da i tvoja je soba, u tom
gradu, s željeznom posteljom, s porculanskim
lavorom i bokalom, kao i moja soba, bila
prepuna knjiga. Knjiga koje smo listali
poput molitvenika i u kojima smo, moguće,
podvukli, ne jednu, istu rečenicu. Knjiga
koje su podjednako rasplamsavale i tvoju
i moju, neizlječivo dječačku maštu. Lomaču
na kojoj si se, nekada, samospaljivao,
kao što se na njoj, sada, samospaljujem ja.
Polažući na žrtvenik prolaznosti svoje tijelo
i u sopstvenu kožu ukoričenu svoju dušu.

Knjiga koje su ti došapnule da se skineš svećeničku
mantiju i vojničku uniformu, kao što su
došapnule meni da svučem zmijsku košuljicu.
Knjiga s kojima se nisi prestajao, damarom
ustreptalog srca, do kraja života došaptavati.
kao što vjerujem da se, također do kraja
života, s njima neću prestati došaptavati ja.
Dopisujući ih, svak na svoj način nesretan.
Moleći *za svijet u slobodi, za svijet u ljepoti.*
Za sve ono što si molio ti, koji si bio
i *pjesnik* i *patnik*. Za sve ono za šta molim ja
i za šta mole, danas, naša braća u Sarajevu.
Za šta su, zalud, molili pjesnici kroz cijelu
povijest. Povijest nasilja, u kojoj su, uvijek
iznova gubile smisao tihe, nježne riječi i
skromni, od srca darovi. Sitnice u kojima se
krije smisao svega, ako išta, u našim životima,
smisla uopće ima. Zagonetni smisao koji, i u ovo
vrijeme, u bjelokrilim jatima izlijeće iz tvog
nekadašnjeg cilindra, zgužvanog i uprljanog,
pretvorenog u sirotinjski, ali ne i prosjački
šešir. Jer ti si, *zvukom* svoga *bića*, usuglašenim
sa *svirkom svemira*, molio, a ne i prosio.
U tvoj sirotinjski šešir, Ujeviću, padale su
zvijezde. Padali zlatnici kozmičke duše i svemirske
ljubavi.

Rana u srcu – slavuj u snu, Zagreb, 2002.

IVAN KORDIĆ
(1945.-2023.)

RAZGOVOR

S kim da razgovaram u ovoj noći?
Prizvati Kafku, dotaknuti Tina.

Poslušati jezik drevnog Marula.
Spustiti se u Homerovu rijeku.
Zbijeni, na policama,
spokojno stoje.

Nemaju straha, niti vida.

Njihove moćne riječi
večeras se gube
u općoj mrklini. Sâm sam.

TINOVI SARAJEVSKI PAPIRI

Gdje su danas moji papiri
Iz sjajnih noćnih samoća
Možda sad iz njih jabuka viri
A moje riječi postelja su voća.

I tamo negdje na nekoj tržnici
Pokraj ćepenaka i pokraj munara
Bivši ljudi, barabe, i uznici
Čude se nekoj od mojih šara.

Nova Istra, Pula, br. 1, 2002.

JAKŠA FIAMENGO
(1946.-2019.)

TINOVA ZEMLJA

Ima i u dubljem uvijek nešto dublje
Za novu dubinu, za tamu i krila;
Iz djetinjstva i sad ona dobra vila
Prinosi nam svjetlost što od svake zublje

Jača je i ovdje gdje su riječi grublje
Od voska, od ptica i od karanfila;
Gdje su riječi zemlja i ista ih sila
Drži kao što jutro vjetrom puni rublje.

Stara jednostavnost… Vrhu svega mramor
Što crninom veže slova i križ tanak;
I glasna tišina, i utihli žamor.

S oblacima misli dok u sumrak plove,
Spavajmo, maestro, i nek nam je sanak
Odmor u dubini za visoke snove.

Mirogoj, na Tinovu grobu

Ljestve Jakovljeve, Zagreb, 2003.

ANTE ŽUŽUL MARINOVIĆ
(1946.)

O, MAESTRO – MOLIM!

Iz troheja milnih,
Iz spondeja tuge,
Ljubiti i piti,
Nama nema druge.

Možemo li tako,
Skupa do skalina,
Zapjevaj mi Arsene,
Ispod mrkog Tina.

Jezera su moja,
Oči koje pamte,
I dok skladam verse,
Ja pomislim na te.

O, maestro – molim!
Uglazbi planine,
Ljubičastu vječnost,
Smaragdne vedrine.

Uglazbi tajanstva,
Bukaru i vino.
Pripazi na svaku,
Jer nas sluša Tino.

Taj život što traje,
Od sumnjivih tema,
Sviraj dalje Arsene,
Iako nas nema.

Iz troheja milnih,
Iz spondeja tuge,
Ljubiti i piti,
Nama nema druge.

prvotisak

Andrija Pašalić, ugljen

TOMISLAV MARIJAN BILOSNIĆ
(1947.)

TINOVE ZLATNE ŽENE

Ovo je zrno žuto od života
ove zrele žene zvone na uzbunu
a ja željeh još i teže
zlatnu žetvu što me žeže
krv i zemlju zalijepljenu
zmije zub, žice šira koji cvjeta

Pejzaž žari znojni žreci plešu
žene žanju žito
zrak zri zvoni žeže
kožu pobožnu
zuje žice i brzaci
žalom žljeba zvijezda klizi
a ja željah još i više
srž zlatnika, zreli žig
živo sunce
žmarce ruža usred žara
žene, žene žmarak zemlje

Ovo zrno svježe srži
ružičasto, puno zvijezda
poput lica živi čisto
ove žene jezde žrtvovane
a ja željah još i teže
zjene njine, jezik zraka
što u zdencu zvuči
žene željah žito žeh
žuti život što me steže

prvotisak

SLAVKO JENDRIČKO
(1947.)

TEŽINA S OKUSOM UJEVIĆA

na polaroid fotografijama
svu noć gasila zvijezde i opuške
samo kada pomislim kakav je promet
vladao u ovom stanu
ludjeli radijatori susjedi i žarulje
bog me ne vidi jer sam mnoštvo
jastreb i televizor ne plaču
namještaju se ne otvaraju usta
u ogromnim količinama proždirem
slane štapiće čips i coca colu
jedno ti pouzdano mogu reći:

teško je biti jednina,
teško je biti činjenica

Proroci, novci, bombe, Zagreb, 1986.

TAHIR MUJIČIĆ
(1947.)

IMIDŽ SONET

molim te poštucaj jednoć tu bradu
i skreši te hyper hipi vlasi
već o tebi kruži po cijelom gradu
na hotela kvarner da pjevat ćeš terasi

odjeni već konačno sivi svoj lister
pa bijelu rubaču i vezuj kravatu
seljo ne budi već naprotiv mister
i barem malko nalik budi hrvatu

obuj postole one crne sa lakom
i poštrcaj obilno silvestre se pinom
stavi na zapešće čačinu doxu

možda te zovnu deklamirati s fakom
i s pjesnikom nekim što pio je s tinom
joj svršit ćeš dragi twenty u century foxu

Zvonjelice für Cvite, Zagreb, 2004.

IVO MIJO ANDRIĆ
(1948.)

TINOVID

Plamen plinske svijeće liže tavanicu
Prosipa se svjetlost kroz staklenu teglu
Podsjeća me soba na zrelu pšenicu
Zamršenu vjetrom i netom poleglu.

Rasuta bjelina treperi u zraku
Kao žiške koju proganjaju zrnom
Uspavane stvari predale se mraku
Uvezene omčom neprekidno crnom.

Vrijeme je Gorkog, Tina, Turgenjeva.
Siječanj Jesenjinu otvara zjenice
Dok Zagori zima u grudima pjeva
Ruke su mi kao dvije ledenice.

Zebu osjećanja, pogledi i misli
Samoća otima uzdah i tišinu
Previše je onih koji su presvisli
Čekajući jutro, sunce i toplinu.

Kad ptice zašute, Zagreb, 2000.

NENAD BULJAN KLAPIRIĆ
(1948.-1997.)

IMOTSKE MISLI

Zaronit ću s puno dice
u mrak jezera modrog
pronaći srce Hasanaginice
pijan od vina dobrog

Pametan onda ću biti
mirisati cvijet lipe
i Tin će se meni čuditi
zašto toliko piti

Na tašte sad mislim u điru od sreće
po Jezeru Điradi Bazani
nek mi bura sve džepe promeće
nać' će isto što je našla lani

Anđele moj moro moja ostani dama, Zagreb, 2000.

JAKOV DŽOLIĆ
(1948.)

SVJETLOSNA PJESMA

Oprosti Tine što ti pjesmu diram,
najljepši biser iz tvoje Kolajne,
dopusti da ti stihovima sviram,
ponirem s tobom u ljepotu tajne.

I.

Noćas se moje čelo žari
u blijesku neba, rajskoj slavi,
ja više nisam onaj stari,
navire svjetlost, led se krávi.

Noćas se moje vjeđe pote,
krasota boja tamu tjera,
prosipa glazba zlatne note,
i radost teče iz mog pera.

I moje misli san ozari
mirisom ruža, slapom sreće,
dohode Božji poklisari,
s krila im gusta svjetlost teče.

Umrijet ću noćas od ljepote,
preplavljen vrutkom, vječnim sjajem,
u krilu mira i dobrote,
obujmljen nježnim zagrljajem.

II.

Duša je strasna u dubini,
krijesnica Duha i slobode,
i bistra kaplja u punini
svjetlosnog mora, žive vode.

Ona je zublja u dnu noći,
plamena zraka usred tmine,
ona je vrisak u gluhoći,
kolijevka sunca i topline.

Plačimo, plačimo u tišini,
okajmo nemoć i tlapnje sanja,
predajmo svjetlu i vedrini
svu bijedu srca i mrak neznanja.

Umrimo, umrimo u samoći,
utkajmo boli u rasap tijela,
budimo vjerom odlučni poći
iz tuge smrti u sjaj raspela.

prvotisak

ZVONIMIR PENOVIĆ
(1948.)

RAZGOVOR S PJESNIKOM TINOM UJEVIĆEM – NE BI LI RIJEČJU OSNAŽILI NAŠE NESTAJANJE

Dok govorimo o sebi,
ne stižemo umaknuti činjenici da treba pronaći
mir govora.
Ne uzimajući za istinu ono što nas za sobom okreće,
a s podmuklih razdaljina
jednim te istim riječima,
zadanosti izražavajući,
sva naša zavaravanja u nama bjehu rane.
I ono što će s dovoljno razloga istrajavati – postojanje,
sve dok ostavlja trag za sobom
i oko naših prostora zavija poput vjetra,
jer naš pakao počinje od našeg, a ne od tuđeg zla,
predviđeno je da se prepozna
budući da nam život uvijek daje ono što zaslužujemo,
a ne ono što želimo.

U nevid uzletjele jutarnje zvijezde,
u san i zaborav sve teče,
u pritajenost kojoj je teško prići,
i kroz ništa ide u nevidjelo,
a sunce je, imajuć u sebi besmrtnost,
u našem srcu oganj koji nas podmlađuje
samo ako nas čini nesretnima.
O Bože, koji si nad vremenom,
u nestajanju te je sve manje
u svijetu što si ga sam pravedno pravednim stvorio.

Ako već ne možemo u ljudsku,
Učini, Gospodine, da se u Tvoju dobrotu uzdamo,
osnaži riječju naše nastojanje,
a s mrvu više dnevnog odsjaja.
No, ako mora biti tako,
nikad drukčije neće ni biti.
K tomu, iza svakoga unaprijed zadanog pitanja nema ničega –
osim što se, zastrta mjesečinom,
naša šutnja otvara poput ruže:
suton joj na oči spušta vlagu
zastiruć njene jasne obrise na tamnećoj pozadini.
Na koncu, sve je bacanje pijeska u oči,
tako i razmišljanje o vlastitom trajanju,
ali ipak, mnogo bi toga trebalo učiniti za mrtve.
Ili barem toliko da im život ne govori za leđima.

prvotisak

MILORAD STOJEVIĆ
(1948.)

PROPAST VENECIJE (7)

(uputa za akrostih)

Da li, bože, i ti činiš ovaj burg,
Vragolast splet crnolikih battana,
Ako si mi neki mokri demijurg

Lukav davež ili slatki satana:
Arijelski oreol i dim Schiava;
Vatrica *i lupi di Croatia**.
Ali nije sanolika pojava!

Bajkoliko – to je i markacija.
Eonski ti san *Ponte dei Sospiri*
Zavlači u usta zlatnu mistriju

Gromoliko vatru u te raspiri:
Lukavo u se prizivaš Istriju.
Ako sjetiš se Tinove Hidaspe,
Venecija sva u sebe se raspe.
Ali, ima li tu još kakve raspre?

* *I lupi di Croatia*
Vano in preda con ogni vento
G. D'Annunzio
(Vuci iz Hrvatske
dolaze u pljačku sa svakim vjetrom)

Krucifiks, Zagreb, 2004.

JURE ŽGELA
(1948.-2004.)

PRVA PJESMA U NOVOJ 1994.

Oče,
učio si me živjeti u suncu,
kupati u rasolu koranskom
s korugvom* smijeha na ličecu.
Baš si mi dobro želio,
dečecu.

Cesto, ljubavi moja, Zagreb, 1997.

*korugva (horugva), zastava, v. Marulić, Ujević

IVAN ŠAROLIĆ
(1949.)

OSLUŠKUJUĆI TINA

Prije početka stvaranja poezije
treba uništiti misao
i zapaliti srce,
te poći putevima ništavila
i susresti ono uzvišeno
i susresti samoga Boga.

Sve ono što je u nama
i van nas,
tako je malo
i ništavno
bez snage vječnoga,
bez Boga
koji je put
k neizmjernoj ljepoti.

Zeleni smaragdi, Split, 2002.

SLAVICA ČILAŠ
(1950.)

U BURI

"Kao misli zlopatnice,
kao duše sve patnice,
u pjesmi bez riječi
struje hladni žmarci..."
(Tin Ujević: Bura na Braču)

Dobro je vidjeti
Da si u ovoj buri
Koja čisti naše nebo
Uvijek od istih oblaka

Dobro je slušati te
U ovoj jutarnjoj hladnoći
Kroz koju se probijam
Toplinom tvoga pogleda

Dobro je biti s tobom
U ovom bolnom
Prolazu kroz mijene
U kojima neprestano umirem

I ponovno se rađam

Marulić, br. 3., Zagreb, 1999.

LUJO MEDVIDOVIĆ
(1950.-2013.)

HRVATSKI BONSAI

(BERINOVCU IMOTSKIH LOKVIČIĆA)

Moj Bilubio* oduvijek si bio
dvostruko voljen podanik i patnik,
dvostruko željan predstražnik i stratnik,
svud zvan a neznan – tko mi te je skrio?

Gledam te s polja – posvuda te ima,
ko konjska stegna steru ti se strane,
ne tebi sunce omrkne i svane
ljubuješ golem s vječnim oblacima.

I Tin je s tobom djetinjao dane
dojeći davno ko i sam nekada
dragi brdski miris vilinskih pomada.

Da si u drugom rodio se kraju
Moj nepokojni Hrvatski bonsaju*
Što si sve snio, gdje bi bio sada?

Lokvičke bure i mirisi, Osijek-Lokvičići, 2000.

---

* Bilubio – dvostruko voljen; rimsko ime za današnji Berinovac
* Bonsai – patuljasto drveće čiji se rast zadržava čvrstim podvezivanjem korijenja

IGOR ŠIPIĆ
(1950.)

DOMOVINOM IZAZVAN

Tinovom rodoslovlju

Zemljo, koja slutiš bol, onu
što nije samo rana ni vidanje,
tek sjeme od tebe koja se širiš,
koja ubadaš njome,
krvcu mi jagnjeću truješ,
poslušaj, poštuj bol moju,
zaprijeti se njome!

Zemljo, što se kopljem
nabacuješ na moje ime,
i šutnjom me javljaš,
što tmicom me ogrćeš
i svjetlom ne zazivaš, ti,
što krvlju mojom pero namačeš,
pod rebra usud mi zabadaš,

Ja sam tvoja sablast,
tvoja grižnja, tvoja slabost;
Ja – tvoja riječ što te guši;
Ja – tvoja sjena što te prati;
Ja – što ne da ti mira;
Ja, svojim očima ukopan.

Gol, gol sam od tvoje slave!
Zemljo, slab od riječi ti,
mene pjesnika umorena,
slabiji i od cvijeta sama,
pod giljotinom ustajem
da ti suncem prijetim,
a imenom svetim mir donosim.

Naša Hrvatska, nije li sva zasijana
tijelima mrtvih ratnika?

prvotisak

Pavo Majić, grafika

MILJENKO GALIĆ
(1951.)

VJETAR

(*Tinu Ujeviću,†12.XI.1955. – 12.XI.2000.)*

Vjetar u borovima donosi mi glase baštinske, glase pjesnika, biskupa i blaženika hrvatskih. Prosjaji mnome osobno i zajedničko mističko dno, te umnažam jeku Riječi utjelovljene, dorastajući tako draču i mogili. Po istoj kobi drevnih nam zagora (gdje je usud krut, a život nema mane), lomim kruh s Tinom Ujevićem, našav u njemu svjedoka pouzdana.

I pjevam: Objava hodi podnevom uma,
budeći pjevača Tinov zvekir ječi,
nagovor života rilkeovska škrtost:
Čovječe duše… Moli. Kleči.

Nebotičan čempres, siromaštva uzor,
ganutljive opaske ostavlja za potku,
svakom da bi Istinu imao o glavnji:
Ljubi i poznaj kroz tu vatru krotku.

Wojtyline obale, Split, 2003.

BOŽICA JELUŠIĆ
(1951.)

TINOVA MOLITVA

Daj svakom od nas bolnu dušu zrelu
u kojoj gori čist i visok plamen.
Znak *trećeg oka* ucrtaj na čelu:
nebeska nek je zemlja, krilat kamen.

Daj svakom od nas sluha, uma, vida,
i samih sebe podari nam svima.
Svatko nek svoje grube halje skida,
kao u tajnom plesu s velovima.

I neka dopre do dubine, srži:
dno piramide neka prozre s vrha,
kad za njim Staza odmota se cijela.

To, što nas budne u visini drži,
rastenju našem neka bude svrha –
kad duša biva teška, bolna, zrela.

Podravec, Đurđevac, br. 45/46., 5. 12. 1991.

IVAN MARIJANOVIĆ
(1951.)

POEZIJA NIJE ILUZIJA

Poezija nije iluzija
nego iskra s koje se rasplamsa
neki nauk ili neka praksa

I zar nisu ljudi prije pjesmom
neg raketom svemirom brodili
Zar nisu prije klicali slobodi
nego što su jurišali na barikade
i zar čisto poetska nadahnuća
ne ruše stara a nova carstva grade

Pa zar nije iskra poetska
prvi stvarni proplamsaj kulture
To čak i žbiri i žandari znaju
kad prvu iskru poetske slobode
u verige okovati hoće
il u fenjer svoga sitnog uma
da im gustu tamu s očiju odagna

Iluzija je dakle poeziju
držati iluzijom
uostalom
pitaj Dživa Silvija il Tina!

Gorući grm, Zagreb, 1998.

FERDO ŠARIĆ
(1951.)

TINOV POVRATAK

- O 50. obljetnici smrti jednog od najvećih europskih pjesnika i najutjecajnijeg moćnika hrvatske lire –

Negdje bi se vratio
Negdje i zvijezdama prostro
Negdje bi zapio s Matošem
i zadnji novčić kojeg imam
Negdje bi lutao ulicama
mondenih gradova
i kleo sve vlade svijeta
i svoju pamet što je tako
pronicava da vidi
ono što drugi ne smiju
Rasuo bi tisuće sebe
kao tisuće klonova
stotine oponašatelja
od kojih toliki misle
da je šešir, vino i rakija
sva njegova pamet
pa tako nasjedaju i kipari
strašni manipulatori
što mlade pjesnike
iznuđuju krivom karizmom
A On, nije torbar
i ne sliči igrati se tako

s majstorom, jednim od najvećih
iz njega orgulja tisuće glasova
On glasom bola nebo tiče i žari
a glupani vele: Pijanac
dok najbolje studije protiv alkohola
pisao je upravo On
Klonovi mali, sa šeširima
i bocom ispred njuške
sve geniji do genija
u pola noći – potrbuške
plaze rasutim cestama
vjerujući: Dostigli smo ga
pa makar po lokanju.

A gospodina Tina pamte
tolike stolice Sveučilišne biblioteke
radijatori što mijenjahu hladnoću sobe
u Selskoj na Trešnjevci
Priča mi Vanja Sutlić
kasnije potvrđuje i veliki šjor Ranko
da je Maestro izravno u stroj
Mariji Šustić diktirao Sarteovu «Mučninu»
Sati probdjeveni do jutra
povjerenje koje je imao
da i najrjeđe knjige u knjižnici
nosi na čitanje u siromašku sobu
kazuju nešto o razlici Tina i klonova
Pamte ga i europski duhovi
pa tako i onaj talijanski teoretičar
kojemu je veliki majstor sonetne forme
svojim dubokim muklim, pomalo usporenim glasom
kaže: A ali, gospodine

četiri stiha vašeg Michellangella
vrijede kao i sam David
I nije samo kavana i dokona anegdota
bit pjesnika samog
Jer Rad je bio njegov znak
Jedino ga politika nije voljela
Nijedna i Nikada
I bolje da nije
jer kako bi drukčije pjesma
svojila prostore svemira

Vidim ga opet
ponovo sa narom
i nikad sitim putom
kako nam se vraća
mistikom života ispijen
Ogroman i moćan
Torbaru nimalo sličan
kako ga neki kipari vide
Sija Njegova duša
na svijetlu zraka
kako bi On: Na svili mjesečine
I tu, pjesnik zbilja jeste Ronac
Ovaj prorok jesenas i danas
došao je da se s nama brati
Ali s kime, tko parnjak da mu bude
Da li tako blizu, Pjesma smije stati.

Prvotisak

MATE ANTE IVANDIĆ
(1952.-2023.)

MOLITVA ZA RIJEČ

Gospodine, molim te za riječ jednu,
molim te za uimeoca
prije svakog uzimanja pera,
molim te za svjetlo
pa makar k'o plamen svijeće veliko da je
dok započeto traje,
molim te za amen kad svršeno je.

Gospodine, ne molim previše.
Ne tražim muzu da nada mnom bdije
dok drugujem s riječju nad običnim stolom,
ne tražim ime da se spominje moje
kad se bude govorilo o hrvatskoj pjesmi.

Gospodine, ne ištem žar Homera,
ni viziju Dantea, ni veličinu Tina;
molim samo za svjetlo maleno
dok budem slijedio trag uimeocaisina.

Gospodine, pouči me
da znam kad mi je šutjet'
a kad progovorit' moram,
kaži mi da znam vrijeme smijeha
i kad je vrijeme plaču;
Gospodine, ostani negdje blizu
ako me budu jednom vodili na lomaču.

Gospodine, sjeti se molitve moje
kad pepeo kostiju mojih
ledeni vjetar raznese,
i ne daj da se ugasi maleno svjetlo moje,
jer to je slabašna riječ moja
koja gladuje svjetla
i ne napuhuje se...

Beč, 1983.

U sjeni transcendencije (pr. Neven Jurica i Božidar Petrač, Zagreb, 1999.

Senka Ilić Jukić, ulje

PETAR OPAČIĆ
(1952.)

KRV, MESO & KOSTI

Noćas se moje čelo žari

Uspoređujući svoj život s
ovim izmišljenim da bi se ukinuo
osjećaj bola i uživanja, najzad,
svoj osobni, nepomični,
budući da više nisam biljka,
u bolju se stvarnost
premještam; da mi se
zapletu koljena
i da me dovedu do raspada,
krv, meso & kosti
koje mi pripadaju ne
bih li ojačao
svoje sumnje do temelja.
Sve što vidim u
pokušaju imenovanja,
ne pristaje označiti onu
zadnju stvar, fluid u
godinama ravnodušnosti
da bih mogao reći
JESAM, usred toliko svega,
odabrati emulziju stakla
na prozoru zahodskog WC-a.

prvotisak

IVAN GRLJUŠIĆ
(1953.)

BESKRAJNI BOŽE…

Beskrajni Bože, što na plavom svodu
zlato i srebro noćnih zvijezda pališ,
čiji li to me glasovi dozivlju?
Kakav šapat,
kakva li pjesma bruji?
U kakvoj glazbi,
u kakovu milju se topim?
Pjesmo provrela,
izvore,
vodo studena zdenca?
Kojim stazama,
kakvoj noći me vodiš;
kolikom sjaju,
vatro plamtećega grma?
Kakovu danu,
pred kakvim zjalom ponora?
Zoro bezimena,
Riječi nikad ne izrečena.

UJEVIĆ

U žeđi žeđam,
žedan
žeđa jesam;
vrela zraka sunca na rumenoj usni,
divlji,
bujan cjelov
na nabrekloj grudi;
sam i sljubljen,
satkan sav od pjene,
sama svjetlost jesam:

žarka žudnja
žežena pijanstva.

Pjesme I, Split, 2001.

ZDENKA KIRIN
(1953.)

S PODIJA BOEMA

Tinu Ujeviću

Nije bio miljenik režima
taj Hrvatski, Zagrebački sin
s dušom, šeširom i kaputom
suptilnog boema pod zvijezdama.

U njima se znao izgubiti i pijan
bogatstvo tih zjena prebirati, birati
u ures skovanih stihova žara
s tajanstvenih izvora ljubavi.

I kletvu izreći glasnu od bistroće
te kaplje slatka vina i pelina
što cijedi svagdan niz grlo življenja,

Zbog grobova i rađanja s ljepotom
riječi, rastvoriti svijet bez kulisa…
iz kojih kulja zadah ljudske tragedije.

Prvi pjesničko-književni zbornik Udruge umjetnika Tin Ujević, Zagreb, 2001.

ANA HABAZIN
(1954.)

TINU UJEVIĆU

Traješ pjesmo grimiza
uranče ispred njega
i smislu simbola.
I gromolikom riječi
od žudnje da spriječi
nesuvislje tmore
kad neuk masiva
iznad lava
prolazeć i biva i spava
bljeskovitost dana kao
duhovna hrana
a ne bez veze i slijeda
za mnoštvo – uboštvo
nemoćno, nemoćno
nezabrinuto nad sobom.

Neću reći za sebe
već za njih
koji bi htjeli
dostići staze takve asketske
a ne znaju stati
pred sebe
u ogledalu
da vide si lice -
uvide kako je njihovo
a ne tvoje.

Opstaješ;
i više od tog
sa sklonog trona
kad zvona
sebe namire.
Smire, ali štuju tvoje
dugovjeko bujanje.

Prvi pjesničko-književni zbornik Udruge umjetnika Tin Ujević, Zagreb, 2001.

Tin i Dunaj Rendić u karikaturi Ivana Mirkovića

DRAŽEN KATUNARIĆ
(1954.)

TIN

NA TELEVIZIJI gledao sam te
kako skidaš šešir u kavani
i pred Zdenac života pružaš koljeno
Tine, volio bih gdjegdje kaput satira
odjenuti tvoj
no stidim se pitati
ćić vezica i rupa.
U Zagrebu, snalazim se
možda bolje od bohema
ali mislim da mi manjka
osjećaj za harmoniju.

Lijepak za slavuja, Zagreb, 1998.

AMALIJA ZORIČIĆ
(1954.)

TINU

Visoko podigni čelo
da se oblaci zarumene
zvijezde da zadrhte
a Anđeli zanijeme
pred
bljeskom Ljepote

POBRATIMSTVO LICA U SVEMIRU

Ne gordi se!
Sav život tvoj
d a n c e m a c a b r e.
Od svojih si potomaka
tek posudio
djelić
budućnosti.

Vrutak vruće lave, Senj, 2000.

VOJO MALEŠEVIĆ
(1955.)

***

Ivici Mijačiki

Krik sam sunca,
pozdrav s mora
i dračava kruna s vrha Biokova,

gdje počinje moja rodna gruda,
carstvo loza,
maslina
i borova

i ratovi s refulima bura
do dalekih otoka,
oblaka i valova…

¨Dobar dan¨je inače moja putovnica,
uručena slučajnim gostima
čija je visina nedostižna
bez utega i okova

i sreća u tragovima
Odiseja
Pupačića,
Dizdara
i Tina

kad nalijevam čašu vina
za malena mjesta srca moga,
spomenak Brača, Imotskoga,
sebe i godina…

I drugima kupuje slike
izmišljenog grada:
za sve radosti užitka,
molitve
i krika.

Kad na Zemlji sretneš Čovjeka, Makarska, 1999.

Matko Mijić, spomenik Tinu u Milni, bronca

IVAN PULJIĆ
(1955.)

SONETNI VIJENAC PJESNIKU I BOEMU

Tinu Ujeviću

I.

Pjesniku pjesmu poklonit želim,
koji je sebe pjesmama dao,
živeći život, prečesto zao,
pisati njemu, stog se veselim!

Pjesnika mnogo na svijetu ima,
koji su stvarno vrijedni i sjajni,
pisati pjesme, nema im tajni
i rima kod mnogih odlično štima!

Ova je pjesma za velikana,
najvećeg pjesnika i boema,
naša poezija, boljeg nema!

Izvrsna mu je riječ pisana,
najveći hrvatski pjesnički ptić
Imoćanin dragi – TIN UJEVIĆ!

II.

Jer zavrjeđuje divljenje svijeta,
što je lakoćom pisao rime,
ni malo se ne mučeći time,
kad pun je bio pjesničkog cvijeta!

Plodovi-pjesme, rasli su bujno,
beskičmenost nikad nije prihvatio,
nit je kod vlasti omiljen bio,
bol mu upijalo – vino rujno!

Velike ljude – svijet ne prihvaća
živeći – uvijek nadrastaju,
a to moćnici ne prihvaćaju!

Takva je bila i TINU plaća
do podne čitao – popodne pio
u svijetu pjesme – tek sretan bio!

III.

Eno, sada se po Nebu šeta
i dalje sklada prekrasne rime
diljem prostranstva svemirske širine
i nitko sada njemu ne smeta!

Anđeli Neba, njima se dive
umjetnički, čisti, kada nastaju,
od dijamanta čak jače sjaju
i u kozmosu cijelim sad žive!

I Tvorac Višnji sonete čita
jer TIN ih stvarno božanski piše
miomirisom pjesma miriše!

TINOVA pjesma je uzorita
svaka, koja je nama ostala,
božanski TINE – zauvijek HVALA!

IV.

Sonete poklanja svim ljudima
i drugog stila, sve pjesme ine
sve od reda, savršene, fine,
svakom tko imalo duha ima!

Unijeti u svaku pjesmu sebe
i to pisati u ritmu, skladu,
samo vrhunski majstori znadu,
dok ljudskom nepravdom – duša zebe!

Visoko umna svaka mu tema,
puno kazuje, sa malo riječi,
a zlotvor-vlast, to htjede da spriječi!

TINOVIH stihova objave nema,
od četrdeset šeste do pedeset prve,
htjeli su – genijalca da smrve!

V.

Neka se pjeva velikom TINU
koji je besmrtan, živi trajno,
njegovo vrhunsko djelo sjajno,
svijetu daje kristalnu vedrinu!

Pjesme su sjajne, tužne nekako,
kada je život suzna dolina,
u kojoj moćnike boli istina,
pa življet nije nikako lako!

Pjesnici su samo – odsjaj života
trenuci sreće – pjesma vesela,
a tužna pjesma – trenuci su zla!

Pjesma je ipak – prava divota
i uči ljude kako se živi,
vrijednoj se pjesmi – istinski divi!

VI.

I nek' se slavi pjesma, ljepota
ma koji pjesnik da je napiše,
ako se uz nju, sretnije diše,
neka uljepša dane života!

U tuzi neka utješi ljude,
pjesme pisati, sa puno duše,
neka se njima sve boli ruše,
na svijetu neka sve ljepše bude!

Ove su riječi, TINOVA želja,
o pjesmama Njegovim izvezena,
potpuno jasno, nije skrivena!

Nek' pjesma svima bude veselje
ili bar malo ublažit boli,
kad pjesma čovječju dušu veseli!

VII.

Kad uljepšava dane života
i čini lijepim umorna jutra
obećavajući bolje sutra,
otkrivajući što je ljepota!

Vrgorac značajno mjesto posta,
TIN je u njemu svijet ugledao,
da bi životom blistao, sjao,
a dobre pjesme, nikada dosta!

Pjesma je radost, lijepa beskrajno,
kad je preteško, jedino liječi,
u skladu vrsno složene riječi!

Pjesnici svijetu – čuđenje sjajno
koji ne daju u dušu tami,
kad smo u društvu i kad smo sami!

VIII.

U ritmu stiha, pjesmi i vinu,
TIN je provodio mnoge dane,
blažeći srcu duboke rane,
kada svijet nije htio istinu!

Zbog svega toga, TIN je slavniji,
već što bi bio da nije tako,
da mu je život tekao glatko,
da je svijet tada bio bajniji!

Za kralja boema TIN se slavi,
a kralj jeste, pjesme i vina,
pjesničko-boemska duša fina!

Uz čašu vina, često se javi
zboreći – "ljudi, pjesme su vino
pijte ih, pijte ih, nek' vam je fino"!

IX.

I pjesnik svaki, baš TINA slavi
svaki se pjesnik, baš TINU divi
i TIN u svakom pomalo živi,
u duši mu se pomalo javi!

Mnoštvo pjesnika sad TINA slijedi
i opija se u umnoj riječi,
koja istinski čovjeka liječi,
sve drugo doista, manje vrijedi!

Moćnici svijeta i ljudi vlasti
obično priječe duhovnu hranu
i umjetnosti zadaju ranu!

Za sve su ljude duhovne slasti,
umjetničke duše dobro znaju,
zbog tog ih zdušno stalno stvaraju!

X.

Boemski TINA malo kopira,
jer pjesnicima uzor postade,
boemski živeć – dušu si slade
i TIN ih stalno u srce dira!

TIN pjesnicima ne daje mira
stalno ih potiče pjesme pisat,
stalno ih potiče – pjesmama disat,
zar može ljepše što da se bira!?

Problemi tijela, manje su važni
kada je duša smirena, sretna
boemski živeć, čak je poletna!

Duševna hrana nema sjaj lažni
umjetnici svi, dobro to znaju,
stog djela njihova – vječno traju!

XI.

Onda kad glazba sjetno nam svira,
duša osjeti sve što joj treba,
tada se vine do samoga Neba,
svaka je umjetnost božanski dira!

Kada se uzme i čaša vina
i tijelo dušu, tad vjerno slijedi,
zaboravlja se sav život blijedi,
Sve to podsjeća – vjerno na TINA!

TIN je boem i pjesnik, najveći
što ga je HRVATSKA zemlja dala,
makar to nije posve spoznala!

Nikad o TINU dovoljno reći,
tom genijalcu vječito živom,
kojeg pjesma učini – divom!

XII.

Evo stihovi niču u glavi,
kojima blijedo ja TINA slijedim,
makar ko pjesnik ništa ne vrijedim,
al' cijelo mi biće TINA slavi!

Pa često odem do Mirogoja,
posjetit TINA, odnijet mu cvijeće,
za pokoj duše, upalit svijeće,
reći NOKTURNO, naći spokoja!

Kod TINA često primijetim cvijeće,
što mu ga donese štovatelji,
prekrasnih stihova ljubitelji!

Tad duša meni igra od sreće
što ljudi poštuju, cijene TINA,
hrvatske pjesme, najvećega sina!

XIII.

Moram tad reći velikom TINU,
svoje iz duše pisane rime,
kad sam opijen pjesmama, NJIME
i ako slabe, kažu istinu!

Ja sam tek mali štovatelj TINA,
koji mu želi reći tek, HVALA,
a svaka riječ je prekratka, mala
i nije kao NJEGOVA fina!

TINOVE pjesme, bogatstvo riječi,
nenadmašne su bogatstvom duha
svakom čovjeku, što ima sluha!

Pjesmama ljudsku dušu liječi
I tjera iz duše, sav nespokoj,
TINOV predivan, božanski poj!

XIV.

U duši imam sreću, vedrinu,
kad čitam pjesme velikog TINA,
koje omamljuju poput vina,
u duši imam polet, jačinu!

Hvala ti TINE, za slovo svako,
što ga je pisala ruka TVOJA,
u ime mira, duši spokoja,
makar živjeti ne bješe lako!

U ime ljudskog roda, HVALA
za famozne sve pisane rime,
koje blistaju uz tvoje ime!

Hrvatska naša iako mala,
uz TEBE je među divovima,
jer tako velikog pjesnika ima!

AKROSTIH SONETNOG VIJENCA PJESNIKU I BOEMU

Pjesniku pjesmu poklonit želim
Jer zavređuje divljenje svijeta
Eno, sada po Nebu šeta
Sonete poklanja, srcem cijelim!

Neka se pjeva, velikom TINU
I nek' se slavi pjesma, ljepota
Kad uljepšava dane života
U ritmu stiha, pjesmi i vinu!

I pjesnik svaki, baš TINA slijedi
Boemski TINA malo kopira
Onda kad glazba sjetno nam svira!

Evo, stihovi niču u glavi
Moram tad reći, velikom TINU
U duši imam sreću, vedrinu!

TINU

Tinu Ujeviću

Lahka Ti hrvatska zemlja TINE,
za sva vremena pjesmo beskrajna!
Opojna, divna, blistava, sjajna,
Ti najveći hrvatske pjesme sine!

U Vrgorcu svijet si ugledao
brodio morem života burna!
Pjesmama svijetlio jutra tmurna
i njima cijelog sebe predao!

"Mirogoj" Zagreba, vječni je dom
umornom tijelu, dok živi duša,
umjetnost gleda, čita i sluša!

Pjesme blistaju, po svijetu cijelom,
mnogi Te sada slave i štuju
i riječi Tvoje sve češće čuju!

Neka pisme o meni divane, Zagreb, 2000.

MARINKO ŠPANOVIĆ
(1955.-2011.)

ANKI I TINU

Od Tina ne nosim Jadikovku
samo kaput poderan bogami krasnu šminku
Nosim sestru Klarisu moli moli moli
Kako je lijepo kad netko moli za tebe
Kako su mila pobratimstva u molitvi
Tko zna hoću li ikada sresti ta lica
molitve u prasku nekog novog sunca
u mrvici helija spojiti se sa sveopćom Pjesmom
Moli Tin moli Anka
ja ne znam moliti za druge JOJ JOJ JOJ
ZNAM PSOVATI ali se to srećom ne računa

Samo kaput od Tina n
o
s
i
m
i vučem za rukav popravljam ovratnik i pravim se
v
a
ž
a
n
Samo kaput Tinov i Anku
BOGOČELIJKU

Antologija samoborskog pjesništva, Samobor, 2003.

DRAGO MARŠIĆ
(1956.)

TINOVE OČI

Kap krvi
i kap vina ima
kaplja znoja
i kap tinte
Tinu u očima

Psina mjesečina
posrnula
niz skaline pala

U Tinove oči
kap beskraja toči

Marulić, Zagreb, br. 3, svibanj-lipanj 2001.

ZORAN BAŠIĆ
(1957.)

NEMA NADE ZA NOMADE

(fru, fru,
frule, trule)
Tin

skupo plaćam
potrebu ljubiti

o kako me sakate
veze bez veze

jedna mi počupa perje
druga rastrga srce
slijedeća me kastrira

i kasno je
da jedna buduća
obasja ono
što je deset bivših zamračilo

Život s oblakom, Split, 2005.

PETAR VULIĆ
(1957.)

METAMORFOZA SNA

(„… u kakvom starom spljetskom perivoju…“)

Mladenu Vukoviću
za Tinovu godišnjicu

Ali ja više nisam onaj ja
Usnuo u svojoj čemernoj javi
Grješen ko zvijezda u blatu što sja
U ugarku krvi zasjalom u slavi

Samo noću ja samotan svićem
Trošan u krhkom zrcalu tame
Ištuć neko više, utvarno mi biće
Naričem iz svoje vječne osame

Upomoć zovem subraću bijednike
Jer oni su moji siromašni kraljî
Evo, skrušen klekoh kraj Gospine slike

Vjekovit, i samu sebi bivam sve dalji.
I kad mi ko munja sred srca šikne kama
Ćutit ću svoj očaj – PJESMU NAD PJESMAMA

20. listopada A. D. 2005.

UJEVIĆEVA PJESAN

Mi sami jesmo u svojoj nutrini
sablasno tihi, nestvarni, nevini
U povodnju tmine il' na mjesečini
na snježnom smo polju tek usahli krini

Lutamo pustom pučinom života
slični na posve uklete brodove
I zalud bje um – sva duhovna ljepota
što krili moćne nebeske svodove

Utekosmo od gradske vreve i rulje
u svojijeh tijela vlažnu tamnicu
mi pjesnici – patnici, tek obične *hulje*

s križem bola na trošnom licu
ispijenim od dima, patnji i pića
mi jedini *potomci* – TINA UJEVIĆA

Caffe bar „DALMATINO“,
u Splitu, dne 25. listopada A. D. 2005.

prvotisak

ŽARKO PAIĆ
(1958.)

ŽUTI MRAVI

"Budimo kao mravi u gradnji mravinjaka..."
TIN

Umnožili su se.
Ticala im dodiruju nebesa,
Mjesta neslućena, s pogledom
Praznim uprtim u poprečno-prugaste
Slike. Kumiri šute, a masa bdi.
Rad nije ponos, lagoda još manje.
Otkako se Vidoviti lim probuđen kao truba,
Onaj koji je rušio s karbonarima
Kazaljke sunčeva sata za mjesec dana
Komune, namjesto da piše poslanice
O ljubavi i gusjenicama, zaputio
Na titanski pohod Istoku, žuti se mravi
Množe po zakucima, posvuda ih ima.
Proždiru čemprese, zavlače se pod kožu
Povijesti, i to će doista biti kraj, a ne¨Ono¨
Čime nas plaši američki mandarinski prorok
Zagledan u stakleni žuti globus
Kao u jamu da mu se divimo zbog Mudrosti
Zbog prepisivanja Hegela u korist
Radilišta slobode, do posljednjeg suda
Vječnosti prekrižene hijeroglifom iz špilje.
Žuti mravi, žuti mravi, žuti mravi…

Opako ljeto, Zagreb, 1999.

MLADEN VUKOVIĆ
(1958.)

VINSKI NOKTURNO

Zvizdan peče u po lita
spas je u bevandi *debita*,
u konobi priča lipa
cjeliva gutljaj *pošipa*.

Dobra spiza - sto divota
od neretvanskog *merlota*,
ljubavi, vina i smija -
samo do predvorja grija.

Dok se piva pisma ubava
basira viška *vugava*,
od bukare pa do sača
stazom pelješkog *dingača*.

Mala klapa guštom slavi
dalmatinski štimung pravi,
uz suzu vedrine prija
dubrovačka *malvasija*.

Kada dobijemo sina
ili zapojemo Tina
i kada blista istina
naš je veli blagdan vina.

Vranac, plavac, okatica
kolajna vina - zdravica,
otkucava smiraj venski
crni babić primoštenski.

I na svetkovini vina
lastovska je *maraština*,
a za misni nam Očenaš
može i zadarski *grenaš*.

Ma nikada ne budem mrk
ispijući korčulanski *grk*,
ili imotsku *kujundžušu*,
cilu hvarsku *bogdanušu*.

Zapivajmo staru našu
večeras se vino pije
napunimo svaku čašu
noćas nam se misec smije.

Glazba: Nikša Krpetić

prvotisak

IVO SELAK
(1959.)

TIN U MAKARSKOJ

Čude se misli što se sa mnom zbiva,
i u njima vidim Tina velikoga.
Zar čovjeku tvom su pretkazanja kriva,
što spoznao nije postojanje Boga.

Rodio se i on slična tebi duha,
al' u koži živi jednog arbanasa.
Željan nije bio ni vina ni kruha,
krijuć se pod sjenkom izgladnjelih pasa.

Život ti si osjetio onog dana
kada s Adriona vidio si more.
Opsjednuli su te maslinova grana,
krici galebova i makarske zore.

Sjećaš li se, Tine, nije bilo davno,
Biokovo tvoje srce kad probudi.
Sve je bilo tiho, pusto i ogavno,
kad su tjerali te (nazovi ih) ljudi.

"Život tu kraljuje"- rekao si sebi,
i mislio da će uvijek tako biti.
Njegove dubine ti spoznao ne bi,
da su ljudi ovi čovječnosti siti.

Anđeo snenog maka, Makarska, 2000.

MAJA GJEREK LOVREKOVIĆ
(1961.)

TINOVA ISPOVIJED

Pjesme su ispovijed pjesnika.
Svaki put kad prekorači prag
Stiha, na usta izlazi duša.
Ruke joj pružaju krila i trag
Ostaje kao tetovirana ruža,
Pijetao, znak ili ime
Na koži papira.

Pjesnici se ispovijedaju anđelima
Na jeziku znanu krilatima.
O, kako plaču i viču u sonetima,
Ili se smiješe i kaju bez rima.
Ove ispovijedi lete u ritmu
Među ljudima. Ponekad svijetle
Kao krijesnice u žalosnima.
Jao, siromašnima sluhom
Kad traže riječ oproštenja
U slobodnu stihu,

Jao, umornima od kajanja
Kao formulom žele prevariti
Savjest, i ne poklone se Bitku.

Pjesme su naša rana na suncu
Osunčana tisućama očiju i pogleda.

Braćo, mi znamo tko govori istinu
Među nama, a tko samo prelazi
Šablonom preko leđa. Ali da su
Naše ispovijedi zapisane zvijezdama,
Tko bi od nas mogao živjeti u tom svemiru?

Samo Jedan. Ali On je Riječ
U pjesmama koje ne umiru.

Posvećene pjesme, Zagreb, 1998.

Nikola Škrgić, crtež

ZORAN JURIŠIĆ
(1961.)

BAREM STIH

Katkad me ponese želja, dok čitam tuđe pjesme
Napisati svoju, ali barem jednu dobru
Kojom će poteći riječi poput bistre kapi s česme
Pohvale i slavu čitalaca stihovi ti da pobru.

Nisu česti trenuci kad slovom nastupe plime
Na papiru ostanu tek po dvije, tri suzne kapi
Prebirem po sebi tad, tražeći slogove, misli, rime
Za pravim izrazom nespokojna mi duša vapi.

Ja ne pišem mnogo, godišnje tek pjesmu poneku
Premda dojmovlja uviru u mene kao u spužvu
I tek kad navru ko bujica, zapišem ih u teku
Tada vreva misli stvori posvemašnju gužvu.

I sve bih dao da pišem puno ko drugi pjesnici
Da pjesme izviru iz srca poput nizova snoplja
Istine i ljubavi budu vjerovjesnici
I pogađaju dvoličnost i laž, poput sv. Jure koplja.

U hrpi riječi našao bi se neki dobar stih
Po kome bi se znao života moga koloplet
Jer većinom se pjesnici znaju tek po jednoj od njih
Samo je Tin život dao u pjesnički rukovet.

Sretan li je pjesnik kojem se barem jedna
Pjesma našla u koricama antologija tih
Od sveg što napisah da mi je bar neka vrijedna
Radostan bih bio pamti li mi se makar stih.

21. 6. 2000.

prvotisak

ZRINKO ŠIMUNIĆ
(1961.)

ZNAKOVI OROŠENI MAMUZAMA

Ima tako
negdje nekih riječi
koje hlape
opojnim žarom čarobnih rima

Kaloper, naprimjer
upregnut
u čulna kola šestopera dlakavi
miris brnistre i tapira

Ima tako
nekih negdje riječi
koje se svlače
u krljušti od šimšira

E, a tek što su opojne
i mirisne
ako još niti ne znamo
što zapravo znače

Na primjer:
Govoriti nekome
nešto od milja

pa to je
krema od čokolade
znakovitlana

u dubokom viru
iglenom cilju

Dječja je misao, doduše
čista
od primisli svakog
zemljanog smisla

Ima negdje
tako nekih riječi
koje se hvastaju, pa se
pale
u uljanici stiha

Pjesnici ih rabe
da zadaju osobni udar, zveket
prežganoj misli
da ju zapamte klinci u lektiri
odrasli
u osobnoj žgaravici

Gorki ilinštak
naprimjer

Rival, XIII., br. 1-2, Rijeka, 2000.

KREŠIMIR BAGIĆ
(1962.)

HRVATSKI PJESNIK

Danijelu, Antunu Branku, Josipu,
Anki, Tinu, svima koji svjetlošću
slave svjetlost i točkom ne poku-
šavaju završiti svijet

bio je svašta čovjek s otoka vampir nećak snijeg
u nekoliko navrata čak i bog
u njegovoj glavi (kao u vrtu)
raste svijet (danas ima dvanaest godina)
krošnja kaže da je krošnja
cvijet da je cvijet
gušter vas samo mirno gleda
i
zauzimlje
brijeg
po
brijeg

koji ga bolje poznaju kažu taj je prije rođenja
zenonu rekao 'bravo tvoj kamen ne leti ali moj da'
potom se prignuo dohvatio kamen
izbrojao do sedam bacio ga
prohodao i tako to traje
od
zenona
do
danas

počeo je s nebom da se oni gore malo odmore i zaborave
zvijezdu po zvijezdu spuštao do zemlje odmarao
kada je prvo polje zasijao kristalima
svi su pomislili evo obrnutog neba
sagnuli glave divili se travama
zaboravili da njegov
kamen stalno leti
da on ne prestaje
hodati

na granici vidljivog i nevidljivog
tražio riječi nalazio plamen dodirivao brojeve
kada bi pepeo tišine prekrio tlo
on bi
- kao puž rogove -
podizao ruke u zrak
pozdravljao
beskrajnost
svemira

bio je svašta igračka vjetrova uže čvor i mornar
on i ona crv i jabuka koja pada s grane
s munjom na leđima
uvijek sam
a otvoren za zaborav
budnost
i
san

jednoga je dana pomislio ima dana koji nisu dani
dana obilja prostranih i toplih poput gnijezda
pomislio pa u njima počeo stanovati i trajati

najprije je subotu pretvorio u čistu radost
u ružu u trn
(krv je šiknula nesvakidašnja glazba počela)
na vrata mu zakucali utorak i srijeda
pa ostali dani zaljuljani kao barke
na maestralu godina proklijala
kalendar
procvjetao

(oni koji u glavi uvijek imaju savršen raspored
- sve na svome mjestu odjednom i zauvijek –
povjerovali su da je doista nestao
bavili se dnevnim poslovima
uz blagdansku kavu
proklinjali
kišu)

sve se u trenutku ushodalo i susretalo
krtica puž susjed kornjača sjenica
tko je tražio zavičaj
svugdje ga nalazio
tko je htio vjerovati
u svemu mu prepoznavao
korak

da
bio je svašta
vrač u čijim grudima
kuca sat bura na braču
zavodnik i zavedena roj pčela
u nekoliko navrata čak i bog crn kao gavran
u njegovoj glavi raste svijet

(danas ima dvanaest godina)
krošnja kaže da je
krošnja cvijet
da je cvijet
gušter mirno
zauzimlje
brijeg
po
brijeg

kada sam ga zadnji put vidio uspavljivao je otoke
'zamislite oni bi plovili' (ljutio se)
'kakva drskost ta tko će onda znati
gdje je brazil a gdje malta
tko će znati što je vječnost
što umorno vrijeme
more brod
tiguar
šuma
san'

nisam shvatio o čemu govori nisam shvatio
da on uvijek govori i brine o svemu
otišao sam prekoračiti granicu
spojiti mrak s mrakom
pticu s pticom
praznini
kazati
ti
si
svijet
cvijetu livadu

pripremiti slijedeći glazbu
koja kao smola curi u pješčaniku
ali u ovom gradu kao među biljkama u vrtu
tijelo mi se počelo njihati zjenice puniti mrakom i zrakom

i sada nakon svega poručuje mi da je među zrnjem
da je svako zrno koje u suton klija prema nebu
spominje središte vatre brbljave anđele
tamarisku herbarij šumu i ulicu
uzvikuje 'pogodi
koliko me ima
gdje sam
i
što radim
možda sam ovdje
možda tamo možda rastem
možda te zalijevam možda gaziš po meni
možda pijem kavu možda te hodam možda me dišeš
možda je najbolje da me zaboraviš možda možda možda'

i ne pokušavam odgovoriti na izazov
već davno sam obukao rukavicu
koju mi sada dobacuje
nikada mu nisam
vidio lice
čuo ime
glas
ne
mogu
ga sresti
on je prijatelj
koji uvijek ode prije

nego se pojavim koji mi se smiješi
kojega stalno prevodim na nepoznate jezike

slutim svašta će još izdjeljati iz svog nemogućeg rebra
njegove će se riječi (crne od dubine umorne od pisma)
zateći u srcu jabuke probuditi na dječjem crtežu
pa nečujno useliti u rascvjetanu trešnju adama
prešućen pogled slijepca šumu u šumi
u pustoj ravnici opet će biti bog
u njegovoj će glavi ispočetka
iz dječjeg plača rasti svijet
krošnja će reći ja sam
a cvijet da je cvijet
gušter će vas samo
mirno gledati
i zauzimati
brijeg
po
brijeg

Jezik za svaku udaljenost, Zagreb, 2001.

JAGODA JURIĆ
(1962.)

VELIKOM ČOVJEKU

Čemu očajanja
sijevnut će i poteći
sred pustinje jada
i pokoja kap
mada ne će biti
ni snom blizu leći
do Tinove riječi.

Mali smo, ubogi,
sred praznine puste
tek misao bljesnu
k'o tišinom jeka
vapajima čežnje stiha
mali naspram duše
velikog poeta i čovjeka.

Dodir svjetlosti, Split, 2001.

NIKOLA PETKOVIĆ
(1962.)

IME BUŽE

Augustinu Ujeviću, ma gdje bio

Idealno gledan ispod kupe bezdna
U kakovom žutom starinskom komplotu
Jež te morski, znadem, podsjeća na loptu
Kojom glavom igraš sve do plava dna.

Kupa bezdna sintagma je bezvrijedna i prazna
Eonima i Ionima Liburnima prijeti
Poput škrtih maestrala vidjet ju je ljeti
Kad ograde svojih zbilja ona sama zna.

Oj ti ježu maritimni iz trećega reda
Daj pokaži sad penkali bijeli vršak bodlje
Kojom kano zubljom možeš proburazit a

Štono slovo šuplje svoje ko liturgija
Kojoj sumrak tiho poje sanak što ga koplje
Bolje nego uspavanka podariti zna.

Mediteraneo, 9. srpnja 1993.

Dan na bijelu hljebu, Zagreb, 2001.

MARIO BILIĆ
(1961.)

AUGUSTIN UJEVIĆ

odnekud
Tinovi
teški koraci
uniđu
u san
moga djeteta

to Augustin
stidljivo
namješta glavu
na Bernardin jastuk

to Augustin
sanja
što Bernarda
sanja

to Augustin
plače
što Bernarda
plače

neutješan
lirski plač

Rane zagledane u Nebo, Imotski, 2004.

NEVEN DUŽEVIĆ
(1965.)

TINU

Pjesniče srpanjski, jer tad posta
Stihovi tvoji iskra sred sumraka
Djetinja radost tamnog zraka
Poezije trag urezan osta

Duboki zdenci jasnog zvona
Jasan tutanj i svijetla i tame
Kao vojnici, rame uz rame
Stihovi tvoji vode sve do trona

I sam pjesnik ojađene duše
Šišmiš čuvar bezdanih bunara
Svaki čovjek kao ribar plovi

I dok stihovi se jasno ruše
Posred misli što nebom tumara
Osta iskra, horizont novi…

prvotisak

DARKO KOVAČIĆ
(1965.)

TINU

Čekam te pjesniče stari
čekam te ovdje u tišini
a duša mi drhti ko struna
na staroj violini

Čekam te pjesniče stari
u svoj svojoj taštini
čekam te a noć je duga
bdijem već dugo u zvjezdanoj prašini

Vjeđe su moje sve teže teže
i san mi dolazi pred oči
Misli mi k tebi svejedno bježe
kao i svake probdjevene noći

Čekam te i čekat ću te stari moj
jer s tobom sam od davnina
i opet se upitam da li ćeš doći
i biti sretan uz čašu vina.
Na izvoru svojih lutanja
za mene si zlatna česma
pratim te uvijek uz tiha šaputanja
ja sam tvoja najljepša pjesma

Čekam te, čekam, ovdje u samoći
u sobi na stolu na bijelom papiru
i slutim da nećeš više nikad doći
jer zauvijek snivaš u spokoju i miru

Prvi pjesničko-književni zbornik Udruge umjetnika Tin Ujević, Zagreb, 2001.

TONČI TEŽULAT
(1969.)

IN MEMORIAM TOM SAWYER

Prigodom obljetnice smrti Tina Ujevića

"Tome!"
Nitko se ne odaziva.
"Tome!"
Opet nitko.
"Što li je s tim dječakom..."

Zar umireš mladi Ujeviću, bez pozdrava?
Umirem. Ganjam svoj san sada bez opijanja.
Pusti me. Dosta mi je lavina robijanja,
Gorkih zadovoljstava. Duša ne olakšava.

U relativnosti svih gibanja srce boli,
Zadovoljstvo nemam unutar Mliječne staze,
U galaktici, vidjeti ruke što me maze.
Znati nikad neću je li netko me voli.

Djedamrazovski zagrljaj tko će mi pružiti?
Nju ja trebah što bez glume dat će mi taj dar,
Nekog, kome more moje rime će služiti,

Tko nad centrom mene vjerno bit će gospodar.
Alibi dajem: za njom pretpotopno ja lud sam,
A u ludilu na kraju čovjek ostaje sam.

BITI PJESNIK ZNAČI ...

Iz svakodnevnog gledanja
U sebe
Kuje se rima.

DNO ČAŠE

Možeš li ti oćutjeti miris formalina
u samoći kad s brdskim križevima bdiješ,
kad dugo plačeš dok sam opustošen piješ
živeći samo od kubika adrenalina.

Koncentriranom pjenom suza on mrežu plete
(prodavši svoje harfe, francuske karte, noja,
i skupocjeno odijelo mondenog kroja)
za ribolov izvan oboda ove planete,

upisuje se u najamnoradničku kastu
u kojoj zube stiska razbivši nožni palac.
Pokora. Misli postati heartbreak znalac.

I istinu okrenuti u svoju korist. Rastu
na putu ljute drače, osta samo vina vrč,
obgrljeno dno čaše, gorčina i lica grč.

(dio iz veće zbirke)

prvotisak

EDISON ČULE
(1970.)

GRINTANJE

Ja rado bi piva, samoglasnik rasteza
Samo kada bi zna i kad bi neko slušat tija
Ovako sad pričan, vičen niz vjetar
Poruku dugu neznanu drugu
Priznajen sjetu neka mi sudi ko oće
Moje su davno potamnile svijeće
Pravilo potvrdi iznimka neka
Jedanput sam sreo zadovoljna čovjeka

Novine čitan od kronike crne
Preskočin kulturu, stid me pa se osvrnem
Prebrojim mrtve na istoku svijeta
Prolijen kavu na ono što mi smeta
Pa mi ne bude jasno zašto san usta
Ni ovoga jutra nisan naša posa
Stavili oglas na čitavu stranicu
Renomirana firma traži konobaricu

Ukidaju Tina Ujevića ime
Kažu da nisu vridile njegove rime
U jednoj će zori ulice naše
Osvanuti s tablon De Sade štrase
Raspinju opet Isusa moga
Jer je bija za narod, on je drža do svoga
Na klanje ga daje za šačicu era
Elita moje zemlje, svita moga Nazareta

I demokracija čista legalizacija laži
Pa ni izbori više nemaju nimalo draži
Umorni radnik sluša nova obećanja
Penzionerima tumače fiktivna stanja
Sumorno sve je i ne moreš ništa
Neko se dokopa vlasti i po nama piša
Al vidi se tračak svitla u daljini
Naša dica šta restu i uče u tišini

Glazba: Edison Čule

prvotisak

Jozo Vrdoljak ,crtež

MATILDA (SKENDER) UDOVIČIĆ
(1970.)

HASANAGINICA, TIN I JA

Gledajući u daljinu
čujem tihi zov,
to me Hasanaginica
pod svoj zove krov.

Ne prođe od toga dugo,
dobih poziv fin
u kavanu me malu zove
naš dragi pjesnik Tin.

Sada ni jednog nema
da mi društvo bude,
poput svog starog pjesnika,
pjesmama darujem ljude.

Imotska krajina, XVII, 1. kolovoza 1987.

MATO NEDIĆ
(1971.)

ŽEDAN SEBAR NA STUDENCU

(Tinovoj uspomeni)

Obećanje struji
žilama patnika
dok žeđ mu grize
dušu;
ko kamen je
žedan
na studencu.

Leleče sebar
nad životom
svojim
a u zjenici mu
svijetli
Kanaan.

Trudbeničke noge
gaze svježu krv
koja se cijedi
niz umorno lice,
a sebar plače
i viče,
viče:
"O Bože, Bože, sjeti se!"

Zbornik Rešetari, Rešetari 2004.

KORNELIJA MEDULIĆ
(1974.)

TIN I JA

Posvećeno Tinu Ujeviću

Sve oko mene tako je sivo
i sve što radim, radim krivo.
Ponavljam greške iz dana u dan,
sanjam u javi, a java mi je san.
Prokleta zima opet je tu,
zatekne me uvijek kad krene po
zlu.
Negdje na putu od slave do dna,
negdje na putu do ludila,
do mrtvila, blještavila,
tamo gdje se borim s vrtlogom.
Daleko od duge, a još mnogo do
Sunca
tamo se sretnemo Tin i ja.
I nešto mislim, a misli i Tin,
da sve više, svaki puta
ja odlazim s njim, da odlazim s
njim.

Prvi pjesničko-književni zbornik Udruge umjetnika Tin Ujević, Zagreb, 2001.

OLGA LALIĆ – KROWICKA
(1980.)

BOL PJESNIKA

"Kad nisam pjesnik, ja sam mučenik
i ponekad su mi drage moje rane."
Augustin Tin Ujević

U blagoslovljenoj sobi
sija haos ljubavi,
dok sjedi sam u društvu,
da li je - siguran sigurnosti.
U ranom svjetlu Hjoba
kao da se vraćaju dragi cvjetovi samoće;
odlazi
u sjenu tamnosti.

decembar 1997/decembar 2001
Starachowice

www.tvorac-grada.com

SANJA KNEŽEVIĆ
(1981.)

TINOVA NARANČA

Ušla sam tiho u bolesničku sobu,
u Vinogradskoj ulici.

- Donijela sam Vam naranče. – kažem umjesto pozdrava.
- Donijela sam Vam naranče,
da Vam mirišu na jug, Jadran
i pariške slike.

Ušutili smo oboje. Gledamo naranče,
milujemo zajedno ta bezbrojna sunca
u bjelini odlaska.
- Oprostite, ja ne znam puno pričati,
ne znam Vam reći što ima novoga u gradu.
Ne znam Vam reći ni tko sam.
Gledamo u naranče. Već mirišu.
Mogu li naranče mirisati na smrt? – pitam ga pogledom.
Uzima naranču u ruku,
upravo onu s tamnozelenim listom,
nježnim poput šumā jablanova svezanih
u narančastu koru sunca.

Otišla sam tiho iz bolesničke sobe,
u Vinogradskoj bolnici.
Pred vratima čekao me dječak, maleni
pružajući naranču da je ogulim.
Dijeleći je na kriške (Tin i ja) zajedno
prepoznajemo svijet.

prvotisak

HRVOJE LOVRENČIĆ
(1981.)

HYMNODIA TO MOU POETA

Tinu Ujeviću

Krivudaju noćnim lokalima
Rđavi zvuci starog orkestra.
Na obali i žučnim žalima
Nema zanosne ruke Maestra.

Iz masnih čaša urlaju muze,
A rasuto trnje ječi zrakom.
Bezglavim stolom padaju suze,
Dok ulice gore toplim mrakom.

Izgori Patnjo u slatkom spleenu,
Za bezbolni pokoj svoje žrtve.
Vatro u prežaljenom kaminu
Umiri se, kasno je za mrtve.

Tužni mornar na propusnoj lađi
Sniva neku divlju mjesečinu.
U njegovom srcu ti si slađi,
Ti koji žariš slatku gorčinu.

Hodočasnik, Karlovac, 2000.

TEREZA BEGOVIĆ
(1983.)

TINU UJEVIĆU

Uživaš li sada u mirisu tamjana
Koji gori na tvojoj misi?
Je l' ti sada lijepo to cvijeće
Što te okružuje?
Uvijek si volio
Kratkotrajno, jarkih boja i bez mirisa.
Proklinješ li gore sve one
Koji te slave,
Ili uživaš što te nazivaju patnikom?
Ti, snago ljudske iskvarenosti,
Počivaj u kolijevci
Kakvu si i nama priredio!

Molitva nevjernika, Split, 2004.

LUKA ŽUŽUL
(1984.)

SINU VEDRINE, ČVRSTINE, GUSTINE

Sjećam se

Kad ti je pero zadnji puta stalo
Rastopi se i ostade testament

Uzmite i pišite od Njega svi

***

Samo slika
Tina
Samo slika
Tina

Nema pjesme
Ni dima

Nema bukare vina

Samo slika
Tina
Samo slika
Tina

Zvijezde i prah, Split, 2004.

NAPOMENA PRIREĐIVAČA

Prije pet godina, za 45. obljetnicu Ujevićeve smrti objavljen je prvi zbornik pjesama posvećenih Tinu parafrazirano naslovljen POBRATIMSTVO LICA U NEMIRU / PJESNICI TINU UJEVIĆU (kum imena je pjesnik Josip Margeta) u nakladi Hrvatskog kulturnog društva Napredak, u kojem je sabrano 160 pjesama 124 autora iz Hrvatske i inozemstva, uz dvije naknadno pronađene Tinove pjesme koje nisu uvrštene u njegova 17-sveščana *Sabrana djela* (Zagreb, 1964.-1967.).

Pet godina kasnije, ista meta – odstojanje pet godina dalje i polustoljetnica bardova iskoraka u vječnost! Osim još jedne "zaboravljene" Tinove pjesme, koje nema u *Sabranim djelima*, jedne od 4 iz ostavštine Petra Bakule, i ovaj zbornik donosi 152 pjesme iz pera (opet) 124 autora, nastalih prije i poslije objavljivanja prvog sveska, a neki su prvotisci potaknuti upravo njime. Za ljubitelje statistike još malo podataka: 5 autora je iz inozemstva (Poljska, BiH te Srbija i Crna Gora), 6 je pjesama uglazbljeno, 23 su prvotiska, a opet je najzastupljeniji Boro Pavlović s 5 pjesama (ako računamo sonetni vijenac Ivana Puljića kao jedan naslov, odnosno – tri su Puljića uvrštena s ukupno 20 pjesama). 39 pjesnika (31,45 %) zastupljeno je u oba zbornika…

Za razliku od prvog zbornika, gdje su autori poredani abecednim redom, jer u brzini priređivanja *Tinopjesmarice* za nekoliko desetaka uvrštenih pjesnika nisam imao (niti danas znam) makar najosnovnije biografske podatke, u ovom su drugom nastavku autori poredani kronološkim redom njihova rođenja te je za svaku pjesmu naveden i podatak o njezinu objavljivanju

(što će teoretičari pozdraviti, a za ljubitelje iskonske ljepote stiha to neće biti od presudne važnosti). Neke su od ovdje uvrštenih pjesma višekratno tiskane, a bibliografska jedinica navedena ispod pjesme kazuje iz kojeg je izvora preuzeta u ovo izdanje.

U prvom su zborniku najmlađi uvršteni pjesnici rođeni šezdeset i neke, a u ovom su iz osamdeset i neke prošlog stoljeća, što svjedoči kako je Tin pustio korijenje i u mladice novih naraštaja. I ove stranice šapuću kako je teško pisati dobre stihove, jer kako ni svaka Tinova pjesma nije vrijedna, tako ni posveta Tinu njihovim autorima nije jamstvo za kvalitetu. Lako se je složiti da su uspjelije pjesme u koje je intertekstualno ucijepljen neki Tinov slog, negoli one koji prigodničarski i anegdotalno spominju Augustina. Po jednom glupom kriteriju, i u ovoj su knjizi uvršteni samo punoljetni autori. Naime, na likovno-literarnim natječajima "Tin i ja" u Vrgorcu zadnjih se pet godina pronađu lijepi stihovi učenika osnovaca iz cijele Hrvatske, ali njima je najčešće mjesto ipak u školskim zbornicima. Budući da sam je poput suhozida slagao pet godina, vjerujem kako je u ovoj knjizi manje tiskarskih gr(i/j)ešaka (?!), jer sam neke očite i logične pogreške u objavljenim pjesmama ispravio, ali sam ostavio one riječi za koje vjerujem da nisu tiskarskom greškom već bi trebale biti *licentia poetica*.

Nisam vjerovao da će se za pet godina skupiti dovoljno potinovljevnih uradaka koje će tako snažno pokucati na korice drugog sveska *Pobratimstva lica u nemiru*, sud čitatelja reći će jesu li vrijedne uknjiženja. Opet mi sve prikupljene pjesme od ukupno 240 autora nisu stale između korica ove knjige, koja na ovom mjestu s istim brijem stranica kao i prva mora biti zaključena,

ostavljajući neuvrštene pjesmotvore možda da zore do nekoga novog blaženog jutra. Među njima je i nekoliko lascivnih parodija Tinovih stihova, ponajviše *Notturna*, no većinu od njih čitatelj može pronaći u međuvremenu objavljenoj humorističnoj knjizi (Mladen Vuković, *Stotina istina Tina*, HKD Napredak, Split, 2002.).

Slažem se da bi knjiga bila bolja s priloženim biografskim podacima o zastupljenim autorima, ali bi bio-bibliografija više od stotinu autora ipak preveć opsezala za gabarite ove knjige koja je ipak usmjerena zaljubljenicima u čaroliju stiha, dok se do podataka o većini autora ipak može doći jednim internetskim klikom. Drago mi je da se popisu umjetnika nadahnutih vječnim Tinom (većim dijelom navedenim u pogovoru prvom svesku), pridružilo novo jato, ali sva ta i buduća nova draga imena slikara, glazbenika, redatelja i miljenika drugih muza objavit ćemo u kasnijim zbornicima. Živi bili pa za 55. obljetnicu Tinove smrti objavili i treći također ovako opsežan svezak zbornika (ponavljam: zbornika, a ne antologije) s novim pjesmama u Augustinovu čast. Iako bi se već mogli prirediti i zbornici s proznim beletrističkim zapisima te dramama o Tinu, kad monografske feljtonističko-esejističke studije svakim danom pristižu!

mladen.vukovic@hrt.hr
mladen.vukovic@st.htnet.hr

Split, 22. rujna 2005.

KAZALO

TIN UJEVIĆ
Kaliži medenoj gozbi.....5
ANTUN GUSTAV MATOŠ
Plagiatorče.....7
KARLO HÄUSLER
Augustin Ujević.....8
RASTKO PETROVIĆ
Gledajte bozi!.....9
GUSTAV KRKLEC
Spomen na Skadarliju.....11
IVO MLIKOTA
U rodnom kraju pjesnika Tina.....12
SREĆKO DIANA
Sutra ćemo slaviti.....14
ŠIME VUČETIĆ
Postmünchenska scena.....16
RATKO PASARIĆ
Nezaboravnom Tinu.....18
VESNA PARUN
Fuga.....19
Smrtniče, smij se!.....19
BORO PAVLOVIĆ
Tin na klupi.....21
Legenda o Tinu 3.....22
Tinova garsonjera.....23
Tin ulazi ugostionicu.....24
Tin i zemljopis.....25
TOMISLAV DOROTIĆ
Iza ponoći.....26

DIONIZIJE ŠVAGELJ
Smisao....28
MILA ĐEKIĆ
Pjesma Tinu Ujeviću....29
DRAŽEN PANJKOTA
Notturno....30
DRAGO ZDUNIĆ
Susret sa Gustlom iz svemira....31
LJILJANA KABIĆ
Tinu....34
JOSIP PUPAČIĆ
Ovdje gdje sam se dogodio....36
ŽELJKO ŠTENGER
Za Tinom....38
MIROSLAV S. MAĐER
Lirska imena....39
JOJA RICOV
Na Mirogoju proljeća 1960....40
ROKO DOBRA
Stablo....42
VLADO GOTOVAC
U smrtonosnim ljepotama novoga....43
ZLATKO TOMIČIĆ
Nova era....44
Grabancijaš....45
Tinov dvojnik....46
ANKA PETRIČEVIĆ
Spomen Tinu....47
IVO PULJIĆ
Pjesma Tinu Ujeviću....48
VLADE VICIĆ
Imotski skalini....49

IVAN GRIGIĆ
Umjesto nekrologa....50
DUŠKO LONČAR
Tinovi sateliti....51
PETAR GUDELJ
Ne reci nakon Tina....52
ANĐELKO VULETIĆ
Oblaci....53
ANA MARGARITA ZDUNIĆ
Tin Ujević....55
Šešir stari....56
Novi snovi....57
VESELKO KOROMAN
Kako stoje stvari....58
BRANKO MILJKOVIĆ
Ravijojla....62
VLADO PULJIĆ
Veliki Prolog....63
Griješni Augustin....64
Sam....65
JADRANKA OREŠKOVIĆ
Tinu....66
IVAN TOPIĆ
Epitaf velikanu....67
Iskušano voće....68
KRUNO BOŠNJAK
A ti, dušo tvoja....69
PAVAO DESPOT
Dalmacija, ti i „žarki ilinštak“....72
MALKICA DUGEČ
S kapljom strave u srcu....73
ANA IVELJA

U spomen.....74
Slijedeći Tina.....75
Pjesnička riječ.....76
JOVAN SAVIČIN PRICA
Sjeme poezije.....77
SLOBODAN MARTIN ŠIKIĆ
Sritan.....83
ŽELJKO MULJEVIĆ
Tinu, klesaru riječi.....84
ARSEN DEDIĆ
Popeta preko razglasa.....85
IVAN MARTINAC
Matoš, Ujević, Martinac i Tonči Petrasov.....86
ŽIVAN PAČIĆ ADRIAN
Nebeska svića.....87
MATE SUŠAC
Hodočasnik.....89
JOSIP GRGIĆ
Tinu.....90
MATO JERINIĆ
Čovjek bez mane.....91
NIKICA PETRAK
Od ljubavi.....93
ANTE STAMAĆ
Na međunarodnom skupu pisaca.....94
ANDRIJA VUČEMIL
Sjećanje na Imotski.....95
RAJKO GLIBO
Dah Ujevićeve popudbine.....96
STIJEPO MIJOVIĆ KOČAN
Korugva nam ćuhta….....98
Pogiba u tebi pjev….....99

NADA VRKLJAN KRIŽIĆ
Pjesma Tinu.....100
LJUBICA DUIĆ-JOVANOVIĆ
Imotski.....103
TONKO MAROEVIĆ
Pusti me proć!.....104
IGOR ZIDIĆ
Disputabilni sonet.....106
VESELJKO VIDOVIĆ
Tinova kula.....107
Na grobu Tina Ujevića.....108
Trostruki um i srce raspeto.....109
NEVENKA NEKIĆ
Vrgorac.....110
Planik.....111
BRANIMIR BOŠNJAK
Razglednica duše.....112
STJEPAN GULIN
Trgovina 2.....113
Dok Kaptolom.....114
SHAHIN HASANI – SHKOZA
Spoznanja.....115
Velikan.....117
JOZO MRŠIĆ
Sonet učitelju.....118
ADAM PUSLOJIĆ
Zloduh celine.....119
BORBEN VLADOVIĆ
Posjetitelj buffeta "Blato".....121
VLADO LONČAR
Noćas sam imao čast.....122
ANTE MATIĆ

Buna u predvorju uma.....124
JOSIP OSTI
U tvoj sirotinjski šešir, Ujeviću, padale su zvijezde..125
IVAN KORDIĆ
Razgovor……126
Tinovi sarajevski papiri …… 126
JAKŠA FIAMENGO
Tinova zemlja.....127
ANTE ŽUŽUL
O, maestro – molim!.....128
TOMISLAV MARIJAN BILOSNIĆ
Tinove zlatne žene.....130
SLAVKO JENDRIČKO
Težina s okusom Ujevića.....131
TAHIR MUJIČIĆ
Imidž sonet.....132
IVO MIJO ANDRIĆ
Tinovid.....133
NENAD BULJAN KLAPIRIĆ
Imotske misli.....134
JAKOV DŽOLIĆ
Svjetlosna pjesma I, II.....135
ZVONIMIR PENOVIĆ
Razgovor s pjesnikom Tinom Ujevićem.....137
MILORAD STOJEVIĆ
Propast Venecije (7).....139
JURE ŽGELA
Prva pjesma u Novoj 1994.....140
IVAN ŠAROLIĆ
Osluškujući Tina.....141
SLAVICA ČILAŠ
U buri.....142

LUJO MEDVIDOVIĆ
Hrvatski bonsai.....143
IGOR ŠIPIĆ
Domovinom izazvan.....144
MILJENKO GALIĆ
Vjetar.....146
BOŽICA JELUŠIĆ
Tinova molitva.....147
IVAN MARIJANOVIĆ
Poezija nije iluzija.....148
FERDO ŠARIĆ
Tinov povratak 149
MATE A. IVANDIĆ
Molitva za riječ.....152
PETAR OPAČIĆ
Krv, meso & kosti.....154
IVAN GRLJUŠIĆ
Beskrajni Bože….....155
Ujević.....156
ZDENKA KIRIN
S podija boema.....157
ANA HABAZIN
Tinu Ujeviću.....158
DRAŽEN KATUNARIĆ
Tin.....160
AMALIJA ZORIČIĆ
Tinu.....161
Pobratimstvo lica u svemiru.....161
VOJO MALEŠEVIĆ
*** *(Krik sm sunca)*.....162
IVAN PULJIĆ
Sonetni vijenac pjesniku i boemu Tinu 164

MARINKO ŠPANOVIĆ
Anki i Tinu....176
DRAGO MARŠIĆ
Tinove oči....177
ZORAN BAŠIĆ
Nema nade za nomade....178
PETAR VULIĆ
Metamorfoza sna....179
Ujevićeva pjesan....180
ŽARKO PAIĆ
Žuti mravi....181
MLADEN VUKOVIĆ
Vinsko nokturno....182
IVO SELAK
Tin u Makarskoj....184
MAJA GJEREK LOVREKOVIĆ
Tinova ispovijed....185
ZORAN JURIŠIĆ
Barem stih 187
ZRINKO ŠIMUNIĆ
Znakovi orošeni mamuzama....188
KREŠIMIR BAGIĆ
Hrvatski pjesnik....190
JAGODA JURIĆ
Velikom čovjeku....196
NIKOLA PETKOVIĆ
Ime buže....197
MARIO BILIĆ
Augustin Ujević....198
NEVEN DUŽEVIĆ
Tinu....199
DARKO KOVAČIĆ

Tinu.....200
TONČI TEŽULAT
In memoriam Tom Sawyer.....201
Biti pjesnik znači.....202
Dno čaše.....202
EDISON ČULE
Grintanje.....203
MATILDA (SKENDER) UDOVIČIĆ
Hasanaginica, Tin i ja.....205
MATO NEDIĆ
Žedan sebar na studencu.....206
KORNELIJA MEDULIĆ
Tin i ja.....207
OLGA LALIĆ – KROWICKA
Bol pjesnika.....208
SANJA KNEŽEVIĆ
Tinova naranča.....209
HRVOJE LOVRENČIĆ
Hymnodia to mou poeta.....210
TEREZA BEGOVIĆ
Tinu Ujeviću.....211
LUKA ŽUŽUL
Sinu vedrine, čvrstine, gustine.....212
*** *(Samo slika)*.....212

NAPOMENA PRIREĐIVAČA.....213
KAZALO.....216

ISBN 953-6651-21-1
9 789536 651214